

บทนำ

เปรี๊ยะ!

เสียงกัมปนาทจากอสนีบาตแผดเสียงลั่นในคืนพายุโหมกระหน่ำ ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากสวรรค์กระหน่ำซ้ำเติมความสูญเสียอันรวดร้าวที่ชายหนุ่มต้องเผชิญหน้าอย่างมีอาจหลักเสียง

หยวนเสียนจ้องมองร่างอันไร้ลมหายใจของซูหยินด้วยสายตาว่างเปล่า แม้ครอบครัวของเขาจะอยู่ในฐานะพอมือพอใช้ ทว่ารอยยิ้มของคนรักก็ถือเป็นแสงสว่างเดียวในชีวิตที่ทำให้เขามีกำลังใจในการสู้ต่อ

หัวใจแหลกสลาย...ชีวิตพังพินาศย่อยยับ

“ท่านหยวน ข้าเสียใจด้วยจริงๆ” หญิงชราผู้เป็นหมอต่าเฒ่าอาวุโสของหมู่บ้านสีหน้าหม่นหมองยิ่งนัก ประสบการณ์การทำคลอดที่ผ่านมามีทั้งสตรีคลอดง่ายและคลอดยาก ความยินดีที่ได้เห็นทารกลืมตาดูโลกนั้น... นางเห็นมามาก พอๆ กับความโศกศัลย์จากการสูญเสีย

“ซูหยินของท่านร่างกายอ่อนแอเป็นทุนเดิม นางกับบุตรสาวของท่าน... จึงไม่รอด”

น้ำเสียงโศกเศร้าของนางเรียกให้ชายหนุ่มเบนสายตาไปยังร่างเล็ก

ที่ไว้วิญญาณในอ้อมแขนของหมอต้าแย ร่วงอันซิดขาวของเลือดเนื้อเชื้อไข ซึ่งเปราะเือนโลหิตเสมือนการลงมีดกรีดซ้ำลงไปบนแผลสดใหม่ หยวนเสียน ร่างชวนเซคุกเข่าลงบนพื้น หยาดน้ำตาของลูกผู้ชายหลังรินไหลอาบแก้ม

“สวรรค! ข้าหยวนเสียนทำเวรทำกรรมอันใดไว้หรือ! เหตุใดท่านจึงต้องพรากลูกพรากเมียของข้าไปด้วย ชีวิตของข้ามีเพียงพวกนาง...” เสียงตะโกนดังลั่นแข่งกับพายุฝนที่สาดประดังใส่กระท่อมหลังน้อย ความโหยหวนส่งผลให้สตรีวัยชราส่ายหน้าอย่างสงสาร

ชายหนุ่มดวงตาแดงก่ำ สะอื้นให้อย่างลึมอาย วันนี้อาจฝันว่าเขาจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกกลับแหลกสลายไปในชั่วพริบตา ความโศกบีบรัดอกจนรวดร้าวก่อนที่มันจะแปรเปลี่ยนเป็นความเคียดแค้นชิงชังราวกับคนละคน “ข้าเกลียดท่าน! ได้ยินหรือไม่ว่าข้าเกลียดท่าน!”

ตัวเขาทำดีมาตลอดชีวิต แต่กลับถูกพรากสิ่งที่รัก เขาเกลียด...เกลียดสวรรคที่กำกับเขาเช่นนี้!

เบรียง!

เสียงฟ้าผ่าที่ดังมากกว่าคราไหนๆ ส่งผลให้หญิงชราตกใจร่างสะดุ้งโหยง ทันใดนั้นเองร่างในอ้อมแขนกลับมีความเคลื่อนไหวราวกับปาฏิหาริย์!

“อะ...ท่านหยวน!” เสียงร้องเรียกของหมอต้าแยมีอาจเรียกความสนใจจากชายหนุ่มได้แม้แต่น้อย หยวนเสียนยังคงมีสีหน้าเหม่อลอยราวกับคนเสียดสติ

“สวรรค! ท่านคือฆาตกร! คินลูกเมียของข้ามา คินพวกเขามา!”

ผู้อาวุโสเห็นท่าไม่ดี รีบสาวเท้าเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้นก่อนจะส่งเสียงเรียกอีกฝ่ายอีกครั้ง

“ท่านหยวน บุตรสาวของท่าน...”

“อู่ว๊!”

ก็ก!

เพียงเสียงเดียวกลับทำให้ชายหนุ่มร่างแข็งค้างราวกับต้องสาป หยวน-

เสียนสิ้นสะท้านไปทั่วร่าง หลงคิดว่าเขาคงหลุดหรือพุ่งชนไปเอง ดวงตา
 แดงก่ำที่คลอไปด้วยหยาดน้ำตาเคลื่อนไปยังร่างเล็กที่อยู่ในผืนผ้าแดงสด
 น้ำตาของลูกผู้ชายทะลักออกมาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าร่างอันไร้ลมหายใจเมื่อไม่กี่
 อึดใจก่อน...บัดนี้กำลังส่งเสียงร้องไห้ สองมือเล็กโอบไปมาราวกับพยายาม
 ไขว่คว้าหาบางสิ่ง โลหิตที่เปราะระเบือนตามตัวหยดลงสู่พื้นเบื้องล่าง หัวใจของ
 ผู้มองกวัดแกว่งก่อนจะสิ้นไหวอย่างรุนแรง

...มันคือสัญญาณแห่งการมีชีวิต

ชายหนุ่มจ้องมองภาพที่เกิดขึ้นอย่างนิ่งงันคล้ายตกอยู่ในห้วงภวังค์
 ภาพของทารกน้อยที่หลับตาปีส่งเสียงร่ำไห้ตั้งน้ำทิพย์ชโลมบนต้นไม้ที่เขียว
 แห่ง แวดตาพลันเปล่งประกายแห่งความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

“ท่านหยวน เด็กคนนี้นับว่ามีบุญนัก ท่านรีบตั้งชื่อให้นางเร็วเข้าสิ”

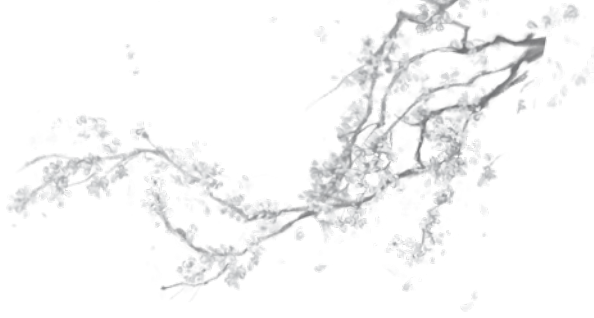
“จื่ออี้¹...ชื่อของนางคือ หยวนจื่ออี้”

เปรี๊ยะ!

สิ้นเสียงอสันนิบาตที่ตั้งลั่นราวกับเป็นลัทธิพยานรับรู้ของฟ้าดิน ทารกน้อย
 จื่ออี้ก็ถูกส่งเข้าสู่อ้อมอกของบิดาบังเกิดเกล้า น้ำตาที่หลังรินจากดวงตา
 หยวนเสียนหยดลงบนร่างของบุตรสาว นำแปลกที่อีกฝ่ายหยุดร้องไห้ทันที
 ก่อนจะเข้าสู่ห้วงนิทราไปอย่างสงบเสงี่ยม

---

¹ จื่ออี้ (只怡) มาจากคำว่า จื่อ (只) ที่แปลว่า พิเศษเฉพาะตัว กับคำว่า อี้ (怡) ที่แปลว่า
 ความสุข ความสดใสงดงาม

หนึ่ง

เด็กหลงยุค

นางมักจะเห็นภาพบางอย่างผุดขึ้นมาในยามเข้านอน ทั้งภาพและเสียงเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันออกไป คล้ายกับเศษเสี้ยวความทรงจำที่กระจัดกระจายและไม่ปะติดปะต่อจนไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนนัก

เดิมที่นางคิดว่ามันเป็นเพียงภาพหลอนที่จินตนาการขึ้นเอง ต่อมาเมื่อหลวงจีนรูปหนึ่งผ่านมาแล้วบอกว่ามันเป็นคือ ‘การระลึกชาติ’

นางไม่ใช่คนในยุคนี้ แต่มาจากยุคที่ต่างออกไป

...เป็นยุคที่นางนิยมอยู่บ้านมากกว่าออกไปเดินชมธรรมชาติสีเขียวด้านนอกซึ่งลดน้อยลงทุกวัน

...เป็นยุคที่นางชอบกินอาหารกึ่งสำเร็จรูปมากกว่าเข้าครัวลงมือทำเองให้เสียเวลา

...เป็นยุคที่นางง่วนอยู่กับการกดโทรศัพท์มือถือถือมากกว่าสูงส่งกับใครหยวนจื่ออี้คิดพลางมองภาพของนกอินทรีที่บินผ่านศีรษะไปอย่างเหม่อลอย ฆ่าสั้นๆ ทั้งสองซึ่งห้อยอยู่ตรงระเบียงแหว่งไปมา นัยน์ตาสีชาดูเศร้าหมองขัดใจ นิ้วมืออ้วนป้อมขยุกขยิกไปมาอย่างผิดวิสัยของเด็กวัยห้าขวบ

คนอื่นๆ

แต่สิ่งที่นางนิกไม่ออกกลับเป็นเหตุการณ์ที่ว่านางเคยเป็นใครและตายได้อย่างไรนี่สิ...

นางอาจจะเคยเป็นคนยิ่งใหญ่เทียบเท่าประธานาธิบดีหรือว่ายากข้างถนนก็ได้ เจ้าตัวคิดไปคิดมาก็เริ่มขมวดคิ้วยุ่ง

เฮ้อ...สิ่งสำคัญขนาดนี้กลับนึกไม่ออก เครียดจนอยากกินช็อกโกแลตจิ้งเลย

“อ้อ! พวกข้าจะไปถ้ำค้างคาว เจ้าสนใจไปด้วยกันหรือไม่”

ผู้ถูกเรียกที่กำลังเหม่อลอยถึงของหวานอันโปรดปรานดิ่งสายตากลับมายังภาพทุ่งหญ้าเบื้องหน้า ครั้นเห็นเงาร่างของเด็กสามสี่คนในวัยเดียวกันโบกมือมาก็ส่งเสียงโต้ตอบกลับไป

“จวนจะมีดแล้ว พวกเจ้าจะไปถ้ำค้างคาวทำไม”

“อาเฉนบอกว่าก่อนหน้านี้เจอค้างคาวสีม่วงบินโฉบผ่านหน้าบ้าน พวกเราก็เลยจะไปดูให้เห็นกับตา” เด็กชายตัวอ้วนซึ่งยกตัวเป็นลูกพี่ในกลุ่มไอ้ฮวดขณะที่ยักพยับไปทางเด็กหญิงตัวน้อยที่อยู่ด้านข้าง

หยวนจื่ออี้เล็กคิ้ว “ค้างคาวสีม่วง?”

“ใช่ๆ เป็นค้างคาวสีม่วงจริงๆ” อาเฉนที่อยู่ข้างๆ ยืนกรานด้วยเสียงอู้อี้ไม่ชัดเจนเนื่องจากพินน้ำนมเพิ่งหลุดไป

ความจริงเรื่องค้างคาวสีม่วงก็น่าสนใจอยู่หรอก แต่นางกลับมีสิ่งสงสัยหนึ่งว่าเวลานี้ควรจะอยู่บ้านมากกว่าออกไปเที่ยวเล่นด้านนอก

สายลมเย็นสบายพัดพาเอากลิ่นหอมของต้นหญ้าเข้ามาถึงระเบียงที่นางนั่งอยู่ บานประตูที่เปิดออกส่งผลให้มันพัดผ่านเข้าไปถึงตัวเรือนด้านในจนส่งเสียงหวีดหวิว

“ข้าต้องรอท่านพ่อกลับมาบ้าน” หยวนจื่ออี้ตัดสินใจพูดออกไปในที่สุด “ถ้าหากว่าเลื่อนเป็นพรุ่งนี้เข้าได้หรือไม่ ข้าอยากไปถ้ำค้างคาวกับพวกเจ้าด้วย”

ความเห็นของเด็กหญิงในชุดสีน้ำตาลที่มส่งผลให้คนทั้งหลายหันมา

มองหน้ากันอย่างปริศนาหรือ ใจหนึ่งก็อยากไป อีกใจหนึ่งก็เริ่มลังเล

ถึงปากพวกเขาจะเรียกตำหนักเด็กน้อยว่าอ้วนว่าเป็นพีใหญ่ ทว่าที่ผ่านมามีหายนะจืดจางก็มักจะช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากอันตรายหรือการโดนตำหนักจากผู้ใหญ่ทุกครั้ง

หายนะจืดจางเห็นความลึกลับในแววตาของพวกเขา ก็ลุกขึ้นยืนขึ้นเต็มความสูงพร้อมกับยกมือกดดอก นัยน์ตาสีชาดูซุกซนยิ่งนัก “เสียวจู้ เห็นฮูหยิน ฟางกล่าวว่ายีนนี้มีไม้ไผ่ของทานของโปรดเจ้ามิใช่หรือ”

เด็กชายเจ้าของชื่อดวงตาเบิกกว้างก่อนจะน้ำลายไหล “ข้า... ข้าอยู่บ้าน ดีกว่า ไว้วันพรุ่งนี้ค่อยไปพร้อมกับอาอี”

พอคนหนึ่งเปลี่ยนใจ คนที่เหลือก็พากันคล้อยตามทันที

ตำหนักยี่ดอกขณะที่แสดงท่าทีทวงตำแหน่งพีใหญ่ของกลุ่มกลับคืนมา “เซ่นนั้นพรุ่งนี้ยามพระอาทิตย์ขึ้น ให้ทุกคนมารวมตัวกันหน้าบ้านข้า”

เด็กชายหญิงที่ร้ายล่อมต่างพากันพยักหน้าหงึกๆ แล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน หลังจากพวกเขาจากไปแล้ว หายนะจืดจางก็ทิ้งตัวลงนั่งลงบนระเบียงตามเดิมพร้อมกับแกว่งเท้าต่อ ท้องฟ้าบัดนี้สดใสแสงหลากสี ผสมผสานระหว่างสีม่วง ส้ม และชมพู ก่อนเมฆจับกลุ่มก้อนคล้ายกับเกวียนเทียมวัวเล่มใหญ่ กระตุ้นให้รู้สึกถึงการผจญภัยในดินแดนอันไกลโพ้น

บ้านของนางมีตัวเรือนเพียงหลังเดียว ใกล้เคียงกับธารน้ำขนาดใหญ่ซึ่งสามารถมองเห็นภูเขาใหญ่ค่อยๆ ไกลลิบๆ หมู่บ้านของนางอยู่เขตรอบนอก แคว้นเฉาที่ค่อนข้างห่างไกล ยามตะวันตกดินจะเจียบสังัดจนได้ยินเสียงกระพือปีกของฝูงแมลงที่อยู่นอกเรือน ทว่าเมื่อถึงฤดูร้อนจะมีฝูงอิงหัวฉง² บินว่อนบริเวณธารน้ำ ท่านพ่อจะอนุญาตให้นางออกไปกับเด็กข้างบ้านที่วัยใกล้เคียงกันเพื่อไปดูแสงสีเหลืองนวลเปล่งระยิบระยับในห้วงราตรี นับว่าเป็นความงดงามที่หาได้ยากยิ่งในโลกเดิมที่จากมา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้อดรู้สึกถึง

² อิงหัวฉง (萤火虫) แปลว่า หิ่งห้อย

อันตรายนอกจากสัตว์ป่าทั้งหลายที่ร้ายล้อมอยู่ไม่ได้

ว่ากันว่าเมืองหลวงแคว้นเฉาเค่อนข้างเจริญ โดยเฉพาะการแพทย์ เนื่องจากมีสำนักแพทย์อันดับหนึ่งชื่อว่าสำนักหัตถ์สวรรค์ตั้งอยู่บนยอดเขา พันโลกา ระยะทางจากที่นี่ไปยังที่นั่นห่างไกลกันประมาณเขาสองลูก แต่ถึงกระนั้นก็มักจะมีแพทย์ฝึกหัดแวะเวียนมารักษาผู้คนโดยไม่คิดเงินอยู่ทุกปี อ้างว่าเป็นอีกหนึ่งภารกิจที่ต้องทำให้ได้เพื่อสำเร็จเป็นแพทย์ชั้นสูงสุด

ความจริงนางมีแผนอยากเข้าไปศึกษาเพื่อเป็นแพทย์อยู่เช่นกัน แต่ถ้าหากนางทำเช่นนั้นจริงๆ ก็หมายความว่าบิดาของนางจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว...แล้วนางจะปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวได้อย่างไร

“อ๊ะเออร์³”

เสียงเรียกอันคุ้นเคยจากทางด้านหลังเรียกให้ใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มหันมอง สบ ครั้นเห็นบิดากับบุรุษแปลกหน้า ก็เลิกคิ้วแล้วรีบลุกขึ้นยืนเต็มความสูง

นับตั้งแต่เสียมารดาไป ท่านพ่อของนางก็เป็นพ่อม่ายลูกเดียว ก่อนหน้านั้นมักจะมีสหายของเขามาเยี่ยมเยียนที่บ้านบ่อยๆ ทว่าครั้งนั้นก็ทำให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

ดวงตาสีชาจับจ้องดวงหน้าของบุรุษร่างสูงโปร่ง แม่ใบหน้าเสมือนชายวัยลีลิตันๆ นั้นไม่ละสายตา ทว่าแวตาสุกชุมแผ่กลิ่นอายสูงส่งออกมาอย่างเต็มเปี่ยม อาการณ์ที่เขาสวมเป็นสีเทาอ่อนสวมทับด้วยเสื้อคลุมสีฟ้าที่ดูทึมกว่าเล็กน้อย แต่สิ่งที่ชัดเจนที่สุดเห็นทีจะเป็นเรือนผมสีเหลืองนเข้มขาวที่เกล้าสูงเป็นทรงหางม้าแต่ก็ยาวจนถึงข้อเท้า

ผู้อาวุโสท่านนี้ให้ความรู้สึกลึกซึ้งที่แตกต่างไปจากสหายคนอื่นของผู้เป็นบิดา ลึกลับและห่างเหิน แต่ไม่ใช่ในแง่ที่เลวร้าย

---

³ อ๊ะเออร์ ความจริงแล้วเป็นคำว่า ‘อ๊ะ’ และ ‘เออร์’ ใช้ต่อกัน แต่เนื่องจากอ๊ะและเออร์เป็นเสียงสองตัวกันทั้งคู่ ตามหลักการออกเสียงจึงต้องเปลี่ยนเสียงตัวหน้าเป็นเสียงลี กลายเป็น อ๊ะเออร์

หยวนจื่ออี่คิดพลางย่อกายทำความเคารพอีกฝ่ายอย่างสุภาพ “ข้า...
หยวนจื่ออี่ คารวะท่านผู้อาวุโส”

แขกผู้มาเยือนจับจ้องเด็กน้อยอย่างพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง นัยน์ตาราบ
เรียบปราศจากรอยกระเพื่อมไหว สีหน้าเรียบเฉยคล้ายกับว่าได้ละทิ้งซึ่งอารมณ์
ทั้งมวล

หากจะกล่าวว่าเป็นซาอาจจะยังไม่ถูก...ในเมื่อสัตบุชชาตญาณบอกกับนาง
ว่าเธอได้ซุกซ่อนความเมตตาเอาไว้ภายในอย่างเต็มเปี่ยม

“ข้า...จิ้งอวี่น” เสียงทุ้มสุ่มตอบกลับขณะที่เจ้าตัวเบนสายตาไปยัง
หยวนเสียน “ที่นี่มีสตรีอยู่ด้วย หากจะให้ข้าพักแรมคงจะไม่เหมาะสม”

หยวนเสียนเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีคล้ายจะกล่าวลา ก็รีบประสานมือไว้
เบื้องหน้า “ท่านผู้อาวุโสจ้จิ่ง อึกไม่นานฟ้าก็จะมืดแล้ว ถือเสียวเปิดโอกาสให้
ข้าได้ตอบแทนท่านที่ช่วยเหลือ...”

จิ้งอวี่นสบตาหยวนเสียน ครั้นเห็นประกายแรงกล้าในแววตาของเขา
ก็ลอบถอนหายใจแผ่วเบา “แล้วแต่ท่านเถิด”

หยวนจื่ออี่จับจ้องกิริยาของแขกผู้เฒ่าโดยตลอด นางมิใช่คนชอบเสวนา
พูดคุยกับคนแปลกหน้า แต่ก็ไม่ชอบปล่อยสิ่งใดให้คลาดสายตา และแล้วร่าง
เล็กก็ถึงกับสะดุ้งเบาๆ เมื่อเจ้าของร่างสูงโปร่งหันมาสบตางเป็นลำดับถัดมา

“เจ้าเกิดในคืนแรมสิบห้าค่ำเดือนยี่ใช่หรือไม่”

“คือ...” นางอึกอักแล้วเบือนหน้าไปยั้งบิดา จู่ๆ มีคนมาทักถามเรื่อง
วันเกิด มันให้ความรู้สึกประหลาดมิใช่น้อย

ก่อนหน้านั้นมีชาวบ้านเคยเล่าให้ฟังถึงผู้บำเพ็ญเพียรฝึกฝนตะบะอย่าง
แรงกล้าแล้วจะมีญาณหยั่งรู้สรรพสิ่ง มีศาสตร์ทำนายตามดวงดาราบนฟากฟ้า
จับยามค่านวณโชคชะตาที่เคลื่อนไหวทั้งอดีต อนาคต และปัจจุบัน

เดิมทีหยวนจื่ออี่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้นัก แต่เมื่อมาเจอเรื่องเช่นนี้
กับตัว ก็ทำเอาขนลุกขนพองได้เช่นกัน

“ท่านผู้อาวุโส ท่านรู้ได้อย่างไรว่าอี่เอ๋อร์กำเนิดในคืนแรมสิบห้าค่ำ

เดือนยี่” ครานี้หยวนเสียนเป็นฝ่ายถามเสียเอง

จึงอวิ้นหลุบสายตาสีเล็กน้อยก่อนจะแบมือพร้อมกับกวักรียกนางให้เข้ามาใกล้ๆ นึกไม่ถึงว่าจะเจอเรื่องประหลาดใจเมื่อร่างเล็กบ่อมสาวทำเร็วเข้ามาหา แวตานั้นสงบไว้ประกายความหวาดกลัวใดๆ สบตาเขาก่อนจะเบนไปยังหยวนเสียน

“ท่านพ่อ ข้าเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าข้าเคยพบท่านผู้อาวุโสจึงมาก่อน และได้บอกกล่าวเรื่องวันเกิดเจ้าค่ะ” นางอธิบาย

ชายหนุ่มได้ฟังเช่นนั้นก็ลอบถอนหายใจ ในเมื่อบุตรสาวกล่าวเช่นนั้นเขาก็เบาใจ ว่าผู้ที่ช่วยเหลือเขาจากการเป็นลมหมดสติไปเมื่อยามสายมิได้น่ากลัวดังที่คิด

หยวนเสียนเป็นบัณฑิตผู้ปลื้มใจที่ออกจากเมืองหลวงมาหลายปีแล้ว นับตั้งแต่เสียดูหยินอันเป็นที่รักก็อุทิศชีวิตให้แก่การสอนหนังสือตามโรงเรียนและวัดใกล้หมู่บ้าน เงินทองข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ก็เกิดจากการที่ชาวบ้านมอบให้เป็นสินน้ำใจด้วยกันทั้งสิ้น

“ท่านหยวน” จึงอวิ้นเบนสายตาไปยังหยวนเสียนบ้าง “ข้ามีเรื่องอยากพูดคุยกับบุตรสาวของท่านตามลำพังจะได้หรือไม่”

“เรื่องนี้...” อาจารย์หนุ่มจึงมองบุตรสาวอย่างเป็นห่วง ถึงแม้ว่าตั้งแต่เด็กนางจะนิ่งสงบ มีสีหน้าที่ทางเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเด็กคนอื่นๆ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว เป็นครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ ความรักใคร่ทะนุถนอมย่อมมีมากเป็นธรรมดา

หยวนเจ้ออึ้งเข้าใจดีว่าอีกฝ่ายคิดเช่นไรจึงฉีกยิ้มกว้าง “ท่านพ่อ เย็นนี้ข้าอยากกินผัดผักปวยเล้งฝีมือท่านพ่อ”

รอยยิ้มหวานของเด็กน้อยเปรียบเสมือนยาวิเศษที่ช่วยเยียวยาความไม่สบายใจทั้งปวง “อ๊ะเอ๋อร์ของพ่อช่างดวงดีเหลือเกิน วันนี้ดูหยินลัว่มอบผักปวยเล้งให้พอดี ท่านผู้อาวุโสจึง ท่านคงจะหิวแล้ว เชิญท่านพูดคุยกับบุตรสาวข้าสักประเดี๋ยว ข้าจะรีบเตรียมอาหารเย็น”

ครั้งจึงอวิ้นพุกหน้ารับ หยวนเสียนจึงได้หายเข้าไปในครัว เสียงฮัมเพลงเป็นท่วงทำนองกลมมนอดังเอื้อยเอื้อย เรียกรอยยิ้มบางเบาบนมุมปากของหยวนจื่ออี้ก่อนที่มันจะจางหายไปในเวลาต่อมา

“เจ้าโกหกบิดาเรื่องที่เราเคยพบกัน” เจ้าของเรือนผมสีเหลืองเข้มขาวกล่าว

เด็กหญิงวัยห้าขวบได้ฟังเช่นนั้น แก้มขาวๆ พองออกมาเล็กน้อยในตอนที่เจ้าตัวผายมือไปยังเบาะหน้าโต๊ะไม้ตัวเตี้ยที่มุมห้อง “เชิญท่านผู้อาวุโส นั่งลงก่อน”

การโกหกสักเรื่องสองเรื่องเพื่อให้คนที่เรารักสบายใจถือเป็นสิ่งที่นางยอมรับได้ ดังนั้นนางไม่จำเป็นที่จะต้องร้อนตัวแม้ว่าจะถูกอีกฝ่ายจับจ้องไม่เลิกสักก็ตามที

ทันใดนั้นเองภาพอันเลื่อนรางก็ปรากฏขึ้นในมโนภาพ ผู้หญิงคนหนึ่ง ในชุดสุทนต์สมัยสี่ทศวรรษก่อนกำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาหนังสีดำ

“นี่เธอกำลังจะบอกฉันว่าเธอมองเห็นผี?”

“ไม่ใช่ผี แต่เป็นปีศาจต่างหาก”

“เหลวไหล!” หญิงสาวคนนั้นผุดลุกขึ้นจากโซฟาขณะที่จ้องเด็กหญิงอายุห้าขวบผูกเปียสองข้างในชุดอนุบาลอย่างเย็นชา “เป็นเด็กเป็นเล็กก็โกหกคำโต บั่นหน้าเป็นตัว สมกับที่มีสายเลือดผู้หญิงคนนั้นอยู่ในตัว”

ปีศาจ?

ภาพทุกอย่างสว่างวาบขึ้นมาก่อนจะกลายเป็นสีขาวโพลน หยวนจื่ออี้กะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นผู้อาวุโสจิ้งจอกวิ้นมองมาที่นางซึ่งยืนเหม่อลอยอยู่กับที่ด้วยความกังวล

อา...ภาพในอดีตชาติโผล่ขึ้นมาอีกแล้วสินะ

“หยวนจื่ออี้?”

“เข้ามาแล้ว” ร่างเล็กบ่อมขานรับเสียงแผ่วก่อนจะเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนเบาะฝั่งตรงกันข้าม เดิมทีนางเตรียมจะรินชาให้อีกฝ่าย แต่เพราะกาน้ำชาหนัก

และร้อนเกินกว่าที่นางจะถือไหว ผู้อาวุโสจึงเป็นคนรินชาให้นางกับตนเอง
 “ขอบพระคุณเจ้าค่ะ” หยวนจื่ออ้อมมองถ้วยน้ำชาที่วางลงตรงหน้าโดย
 ไม่แตะต้อง ส่วนจิ้งอวี่นก็ยกน้ำชาขึ้นจิบด้วยท่วงท่าอันสง่างามนำเลื่อมใส
 บรรยายกาศภายในห้องเล็กดูหนักอึ้งกว่าปกติ แต่ก็ไม่ได้อยู่ในขั้นที่ทำให้
 เด็กหญิงวัยห้าขวบรู้สึกกระอักกระอ่วนหรืออึดอัด ราวกับว่านางคุ้นชินกับ
 สิ่งเหล่านี้เป็นอย่างดี

“ท่านอาวุโส ข้าขอถามท่าน...” เสียงเล็กน่ารักวันจิ้งหะไปครู่หนึ่งคล้าย
 กำลังเรียบเรียงคำพูด “ท่านเป็นใครหรือเจ้าค่ะ”

จิ้งอวี่นดูประหลาดใจเล็กน้อยกับคำถามอันเรียบง่ายแต่ก็ครอบคลุม
 มุมปากที่เรียบสนิทยกขึ้นบางเบาเมื่อนึกถึงใครบางคนในอดีต “เจ้าทำให้ข้า
 นึกถึงใครคนหนึ่ง”

“ใครหรือเจ้าค่ะ”

ร่างสูงโปร่งสายหน้าน้อยๆ คล้ายกับยังไม่อยากพูดเรื่องนี้ “ข้าเป็นแพทย์
 ซึ่งผ่านทางมาโดยบังเอิญ”

“แต่เรื่องที่ท่านรู้วันเดือนปีเกิดของข้าคงมิใช่เรื่องบังเอิญกระมัง”

“หยวนจื่ออี่” เสียงนุ่มทุ้มแผ่วราบเรียบแต่กลับแฝงความนิ่งนวลเมตตา
 “เจ้าคงรู้ตัวใช่หรือไม่ว่าตนเองแตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ”

ดวงตาของผู้ฟังสั่นระริกคล้ายผิวน้ำที่กระเพื่อมไหว ขณะที่เจ้าตัวแสร้ง
 ยิ้มหวานกลบเกลื่อน “ท่านผู้อาวุโสกล่าวเกินไปแล้วเจ้าค่ะ ข้าก็เหมือนกับเด็ก
 คนอื่นๆ ในหมู่บ้าน”

“แววตาของเจ้า” เขาเกริ่นขึ้นมาเพียงเท่านี้ก็เงียบไป

หยวนจื่ออี่กะพริบตาเล็กน้อย จิ้งอวี่นผู้เฒ่าจะเป็นคนไม่ชอบพูด
 แต่การที่อีกฝ่ายกล่าวถึงดวงตาของนางมันทำให้เด็กน้อยสังหรณ์ใจแปลกๆ

“ท่านผู้อาวุโส ข้าเองก็รู้สึกว่าคุณไม่เหมือนกับท่านหมอบคนอื่น ๆ ที่ข้า
 เคยพบ” นางเอ่ยพลางยิ้มจนตาหยี “ตัวข้านี้ยังเด็กนัก เห็นทีคงต้องขอ
 คำแนะนำจากท่าน”

“ยามจื่อ⁴ แรมสิบห้าค่ำเดือนยี่เมื่อห้าปีก่อนเป็นฤกษ์อสูรภัย” จึงอวัน
กล่าวด้วยสีหน้าสงบขณะที่พินิจมองใบหน้าซีดขาวของร่างเล็ก “แต่ก็ไม่ได้
หมายความว่า เป็นเรื่องที่ไม่ดี”

หยวนจื่ออี่ที่กำลังตกใจจนหน้าถอดสีพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่
นางรู้ตัวดีว่าตนเองไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ แต่การมาบอกว่านางเกิดฤกษ์
อสูรภัยมันทำให้นางรู้สึกแย้

ไม่ใช่แค่แย้ธรรมดา... แต่แย้มากๆ

ดูท่าอีกฝ่ายจะไม่ใช่แค่หมอธรรมดา แต่ยังพ่วงตำแหน่งหมอคู่มืออีก
ต่างหาก

คนในยุคนี้หลงเชื่อการทำนายทายทักอย่างกับอะไรดี ทว่ากับนางนั้น
ไม่ใช่... ลิขิตฟ้าหรือจะสู้มานะคน ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็จะไม่ยอมให้สวรรค์หรือ
ผู้อื่นมากำหนดชะตาชีวิตให้แก่ตนเองเป็นอันขาด

“ท่านผู้อาวุโสจิ้ง” ร่างเล็กลั่นน้อยๆ คล้ายกำลังกลั่นอารมณ์ที่ใกล้ปะทุ
อย่างสุดความสามารถ การถูกคนแปลกหน้ามาพูดจาเช่นนี้ใส่เป็นเรื่องที่ไม่น่า
อภิรมย์เอาเสียเลย แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นแขกของท่านพ่อ จะเสียมารยาท
มากเกินไปไม่ได้ และจะให้อีกฝ่ายสงสัยในเรื่องที่นางระลึกชาติไม่ได้เช่น
เดียวกัน “สิ่งที่ท่านอยากจะทำกับข้าตามลำพังคือเรื่องดวงชะตา ที่มีอาจพิสุจน์
ได้ นะหรือ”

คำว่า ‘ที่มีอาจพิสุจน์ได้’ ถูกเน้นย้ำอย่างชัดเจน มิหนำซ้ำนางยังทั้งทำ
ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มประหนึ่งเด็กไร้เดียงสา “อ้อเออร์ช่างโง่เง่า หากกระทำตัว
เสียมารยาทไปต้องขอภัยด้วยเจ้าคะ”

หยวนจื่ออี่คาดเดาว่าการแสดงออกของนางอาจจะทำให้อีกฝ่าย
โกรธเคืองหรือไม่พอใจได้บ้าง แต่สิ่งที่ได้รับกลับมานั้นตรงกันข้าม แม้จื่อวัน
จะยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย ทว่าแววตาของเขาเปล่งประกายบางอย่างที่นางมีอาจ

---

⁴ ยามจื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น.

ตีความได้

จึงหะต่อไปร่างเล็กถึงกับสะดุ้งตัวเมื่อเขาลุกขึ้นจากเบาะที่นั่งแล้วเดิน
อ้อมโต๊ะมาหา

ฝ่ามือใหญ่วางทาบลงบนศีรษะ ทั้งนุ่มและเย็นเสียจนหยวนจื่ออึ้งเผลอ
ปรือตาด้วยความเคลิบเคลิ้ม หลงลืมความขุ่นมัวในจิตใจไปชั่วขณะ

“หยวนจื่ออึ้ง เจ้าเป็นคนพิเศษ”

นางรับฟังคำพูดของเขา ริมฝีปากบางแหม่มสนิท พยายามครุ่นคิดถึง
เหตุผลที่อีกฝ่ายบอกกล่าวกับตนเช่นนี้

นางพิเศษ? พิเศษอย่างไร

เพียงแค่ระลึกชาติได้ก็ถือว่าพิเศษแล้วอย่างนั้นหรือ

“เชื่อมั่นในความพิเศษของเจ้า” น้ำเสียงของจิ้งอ้วนดังสายน้ำฉ่ำเย็น
ปลอบประโลมจิตใจที่ว้าวุ่นของนางให้สงบลงกว่าเดิมเล็กน้อย

ดวงหน้าเล็กแห่งมองร่างสูงโปร่ง แพนขนตาอนของเด็กหญิงขยับไปไหว
ไปมาขณะที่เจ้าตัวซุกสีหน้าไม่มั่นใจออกมาเป็นครั้งแรก “พิเศษ... อย่างไรหรือ
เจ้าคะ”

ความรู้ดีเพียงส่าในดวงตาสีชาเรียกรอยยิ้มเอ็นดูบางเบาให้ปรากฏขึ้น
บนมุมปากของผู้สูงวัยกว่า มือใหญ่ที่วางทาบบนศีรษะเล็กลูบไปมาแผ่วเบา
“เด็กน้อย เจ้าอย่าได้กังวลไปเลย”

“ข้า...” คำพูดที่เหลือถูกกลืนหายเข้าไปในลำคอเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า
หนักๆ ไกลเข้ามา

“ท่านผู้อาวุโสจิ้ง อีเออร์ อาหารเย็นเสร็จแล้ว” เสียงของหยวนเสียน
ดังขึ้นมาก่อนที่เจ้าตัวจะมาถึงเสียอีก

ในเมื่อนางไม่ยอมให้บิดาเป็นกังวล เด็กน้อยจึงต้องเก็บำความสงสัย
เอาไว้ภายในใจพร้อมกับฝายมือเชื้อเชิญแขกอย่างสุภาพ “เชิญท่านผู้อาวุโสจิ้ง
เจ้าคะ”

บุรุษในชุดสีเทาอ่อนคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีฟ้าปล่อยมือออกจาก

เรือนผมสีเบลออีกไม้ ความเย็นสบายที่จางหายไปจากศีรษะส่งผลให้เด็กหญิง
เผยสีหน้าเสียหายนอกมาวูบหนึ่งก่อนที่มันจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“เจ้าเคยมีบาดแผลถึงขั้นต้องหลังโลหิตหรือไม่ว่าว?”

หยวนจื่ออี่เติบโตมาในขณะที่สามารถระลึกชาติได้ ความทรงจำใน
วัยเด็กสำหรับผู้อื่นอาจจะเป็นเรื่องที่ลึกลับเลื่อนไถ่ย้าย แต่ไม่ใช่สำหรับนาง “ไม่
เคยเจ้าค่ะ”

บิดาของนางทะนุถนอมดูแลนางอย่างดีมาโดยตลอด นางก็ไม่ใช่คน
ซุ่มซ่ามและมีความคิดที่โตกว่าวัยจึงไม่เคยเล่นอะไรเปล่งๆ ดังนั้นจึงไม่เคย
บาดเจ็บมาก่อน นอกจากเป็นหวัดหรือเป็นไข้

“จนกว่าระดูของเจ้าจะมา ห้ามเจ้าหลังโลหิตเป็นอันขาด”

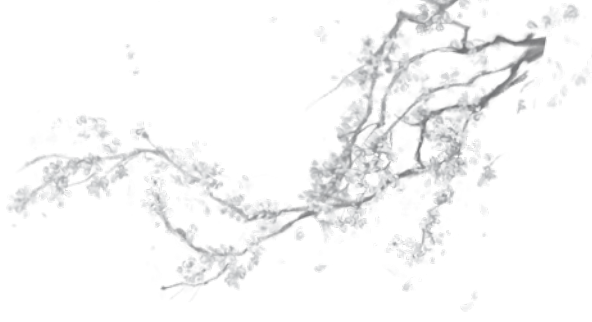
ดวงตาสีฟ้าซอมนมองอย่างไม่เข้าใจเท่าไรนัก “เพราะเหตุใดหรือเจ้าค่ะ”

“มันไม่ปลอดภัย” เขาอธิบายเพียงสั้นๆ อีกเช่นเคย

หยวนจื่ออี่นั่งคิดอยู่ชั่วครู่ จึงอวีนเป็นบุรุษที่ให้ความรู้สึกกลับแต่ก็
ไม่อันตราย นางเองก็เป็นเพียงเด็กห้าขวบคนหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็น
ที่เขาจะต้องโกหก

“ข้าทราบแล้ว ขอขอบคุณท่านผู้อาวุโส” นางรับปากออกไปอย่างว่าง่าย

ต่อให้เขาไม่เตือน จ้างให้นางเองก็ไม่อยากจะทำเรื่องเจ็บตัวนักหรอก

สอง หิมะปริศนา

ท่านหมอบริศนาจึงอวี้นอยู่ค้างแรมเป็นเวลาหนึ่งคืนก่อนจะจากไปยามรุ่งสาง เดิมทีหยวนเสียนมักพานางไปเรียนหนังสือพร้อมกับเด็กที่โรงเรียนและสถานที่ต่างๆ แต่เมื่อนางยืนยันกรานว่าสามารถดูแลตนเองได้จึงได้รับอนุญาตให้อยู่บ้านตามลำพัง

ทว่าวันนี้เด็กน้อยที่ชอบอยู่ติดบ้านกลับเตรียมตัวเรียบร้อยก่อนผู้เป็นบิดาเสียอีก

“วันนี้เออร์ของพ่อตื่นแต่เช้า” ชายหนุ่มในอาภรณ์ค่อนข้างเก่าแต่ก็สะอาดสะอ้านกล่าวกับบุตรสาวยิ้มๆ ขณะที่วางก้อนหมั้นโถงที่เพิ่งนั่งเสร็จร้อนๆ ลงบนชามเปล่าเบื้องหน้า

“เจ้าคะ” เด็กน้อยยิ้มเนือๆ ที่นางตื่นเช้าเป็นเพราะมัวแต่คิดถึงคำพูดของผู้อาวุโสอยู่ทั้งคืนจนนอนไม่หลับ “แล้วหมั้นโถงของท่านพ่อ...”

“ไว้ข้าค่อยไปกินที่โรงเรียน”

หยวนเสียนตื่นมาส่งผู้อาวุโสจึง ก็ตรงออกไปซื้อหมั้นโถงที่ตลาดด้านนอก เดิมทีคิดว่าจะซื้อหมั้นโถงมากินรองท้อง แต่เมื่อเห็นแก้วตาดวงใจตื่นขึ้นมานั่งรอ เขาก็พร้อมที่จะยกมันให้นางทันทีอย่างไม่ลังเล

ดวงตาสีขาของหยวนจื่ออ๋อจับจ้องอยู่ที่ก้อนแป้งสีขาวส่งคลื่นล่องลอย
ก่อนจะเมือนหน้ากลับไปยังบิดา “ข้ายังไม่ค่อยหิวเจ้าคะ”

แม้จะมีบ้านอยู่โดยไม่มีหนี้สิน แต่บิดาก็หาเช้ากินค่ำ นางไม่ยอมกิน
หมั้นโถวลูกนี้แล้วปล่อยให้บิดาเดินหิวไปถึงโรงงาน

“แต่ว่า...”

“ท่านพ่อ เช่นนั้นเราแบ่งกันคนละครึ่งลูก” หยวนจื่ออ๋อเอ่ยพลางใช้มือบีบ
ก้อนแป้งออกเป็นสองก้อน แม้จะร้อนมืออยู่บ้างแต่ก็อยู่ในขั้นที่พอทนไหว

ผู้เป็นบิดามองใบหน้าของบุตรสาวด้วยความเอ็นดูระคนซาบซึ้ง เขารับ
ก้อนหมั้นโถวครึ่งลูกไปขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกอดรัดคนตัวเล็กไว้อย่างหวงแหน
“อ้อเออร์ พ่อรักลูกนะ”

หยวนจื่ออ๋อยกยิ้มตอบ “ข้าก็รักท่านพ่อ”

“วันนี้เจ้าไม่ออกไปเรียนเขียนอักษรกับข้าหรือ”

“ท่านพ่อ ข้าเล่าเรียนกับท่านมานานแล้ว สู้ข้าแบ่งปันท่านให้ผู้อื่นบ้าง
มิดีกว่าหรือเจ้าคะ”

คำพูดที่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัยเรียกเสียงหัวเราะจากอาจารย์หนุ่มได้
เป็นอย่างดี

“อ้อเออร์” เขาถอนหายใจ “เจ้าเป็นเด็กมีไหวพริบ ข้ารู้สึกผิดต่อเจ้าที่
พาเจ้ามาอยู่ในที่ห่างไกลเช่นนี้”

“แต่ข้าชอบที่นี่เจ้าคะท่านพ่อ” รอยยิ้มบนดวงหน้าเล็กแยมกว้างขึ้น
ในขณะที่เจ้าตัวอธิบาย “ท้องฟ้าที่นี่สดใสงดงาม อิงหวังจงในฤดูร้อนก็เปล่ง
ประกายระยิบระยับ มีภูเขา มีธารน้ำ ข้าต่างหากที่ขอบคุณท่านพ่อที่ทำให้ข้า
ได้เติบโตที่นี่”

หยวนเสียนได้ฟังเช่นนั้นก็หัวใจพองโต โนม้ใบหน้าลงมาหอมแก้ม
สายเลือดเพียงคนเดียวที่หลงเหลืออยู่อย่างรักใคร่ “เย็นนี้อ้อเออร์อยากกินอะไร”

“หากเป็นท่านพ่อทำ ข้ากินได้ทุกอย่างเลยเจ้าคะ”

สองพ่อลูกพูดคุยกันอย่างอบอุ่น ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกมา

จิกจู้บตรสาวตัวน้อย หยวนจื่ออี่ส่งเสียงหัวเราะคิกคัก กลืนอายแห่งความสุข
แผ่ออกมาจากบ้านหลังเล็ก ผุงนกน้อยใหญ่ร่ำลากลูกน้อยพากันไผ่บินออก
จากรัง

หลังจากที่หยวนเสียนออกจากบ้านไปแล้ว ร่างเล็กก็เบนสายตาไปยัง
ภาพวาดเทียนชือซำพิช⁵ ซึ่งเป็นภาพเดียวที่แขวนอยู่บนผนังบ้าน นางประสาน
มือไว้เบื้องหน้าเพื่อทำความเคารพ ก่อนจะลงกลอนปิดบ้านแล้วมุ่งหน้าไปยัง
หน้ากระท่อมของตำหนงตามเวลานัดหมายเพื่อเดินทางไปยังถ้ำค้างคาว

เด็กน้อยร่างเล็กเดินตะหิ้นไปตามทาง ภาพของท้องฟ้าสีน้ำเงินตัดกับ
สีเสดของแสงตะวันยามเช้าดูลึกลับ เปี่ยมด้วยมนตร์เสน่ห์ที่น่าหลงใหล

นางซิ่นชอบบรรยายกาศแสนสงบของรุ่งเช้า มันเปรียบเสมือนสัญญาณ
แห่งการเริ่มต้นที่งดงาม เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งการมีชีวิต

การดำเนินชีวิตที่น่ค่อนข้างเรียบง่ายและสงบ ชาวบ้านไม่ว่าจะคนเฒ่า
หรือเด็กล้วนแล้วแต่ซื่อตรงและจริงใจ ผู้คนในหมู่บ้านเปรียบเสมือนญาติมิตร
การไปมาหาสู่กันทำเป็นกิจวัตรจึงถือเป็นเรื่องปกติ

หยวนจื่ออี่เดินเตร็ดเตร่ผ่านเส้นทางอันคุ่นชิน เย้ยทักทายผู้คนที่
เดินผ่านด้วยรอยยิ้ม จวบจนกระทั่งมาถึงจุดหมาย หน้าเรือนของตำหนงมีเด็ก
วัยห้าถึงแปดขวบอยู่อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา สิ่งที่พวกเขาเตรียมการกลับไม่มี

---

⁵ เทียนชือซำพิช (天师驱毒) ตามความเชื่อของศาสนาเต๋า จางเทียนชือ (张天师) เป็นเทพ
ที่มีฐานะเป็นหนึ่งในสี่เทพพิทักษ์องค์เง็กเซียนฮ่องเต้ที่มีตำแหน่งไม่สูงนัก แต่สำหรับ
ชาวบ้านทั่วไปเชื่อว่าเป็นเทพที่มีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง เล่าขานกันว่าเป็นทนายทรมันที่แปดของ
จางเหลียง ขุนศึกคู่บัลลังก์ของพระเจ้าฮั่นเกาจู บำเพ็ญตนตามคัมภีร์เต๋า สำเร็จมรรคผล
กลายเป็นเซียน ชาวจีนมีตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับจางเทียนชือสำแดงฤทธิ์เดช ช่วยปราบผี
ปราบมาร และโรคภัย ขจัดเภทภัยต่างๆ แม้จางเทียนชือจะพำนักอยู่บนโลกมนุษย์ แต่ก็
ใช้ว่านพิษจะอัญเชิญมาได้ง่าย ดังนั้นจึงมีการวาดภาพ ‘เทียนชือซำพิช’ หรือ ‘เทียนชือ
ไล่เสนียด’ มากرابไหว้บูชา และใช้เป็นยันต์กันสารพัดเภทภัย

คบเพลิงหรือลูกศร แต่เป็นว่าวหลากสีลั่นที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมีประโยชน์
สำหรับการไปล่าค้างคาว

ไวเท่าความคิด หยวนจื่ออี้ก็เลิกคว่เอียงคอมองสหาย

“พวกเราไม่ไปล่าค้างคาวแล้ว?”

“พวกเราจะไปเล่นว่าว” ต้าหิงเอ่ยพลางจิกยิ้มกว้างจนตาหยี ชูว่าวที่วาด
เป็นรูปงูในมือไปมาอย่างไ้อวด “ท่านพ่อบอกว่าวันนี้ลมดี ถ้าเล่นว่าวมันจะ
ไปได้สูงมากๆ”

“อ้อ” หยวนจื่ออี้พยักหน้าหึ๊งๆ เด็กก็เป็นเช่นนั้น พวกเขามักจะเปลี่ยน
ใจเร็วเสมอ แต่ก็ดีเหมือนกัน ในเมื่อล่าค้างคาวก็ฟังดูอันตรายเกินไปหน่อย

เด็กชายร่างอ้วนเห็นเด็กหญิงไม่กระตือรือร้นดังที่คิดไว้ก็กระแอม
เรียกร้องความสนใจ แต่เมื่อนางหันไปมองสบตาตรงๆ ก็ขัดจินตนาการหน้า
หน้าไปทางอื่น แก้มใหญ่แดงระเรื่อราวกับผลท้อ “ละ... ถ้าเจ้าไปด้วยกัน ข้าอาจ
จะแบ่งว่าวให้เจ้าเล่นด้วย”

การที่ต้าหิงชอบนางเป็นสิ่งที่แค่มองปราดเดียวก็ดูออก ทว่ากับเด็ก
บางคนมันกลับยากเกินกว่าที่จะเข้าใจ

“อ้อ! ไปเล่นด้วยกันเถอะ ข้ามีว่าวอยู่สองตัว จะแบ่งให้เจ้าตัวหนึ่ง”
อาเฉาชักชวนนางด้วยรอยยิ้ม ทำเอาต้าหิงหันไปถลึงตาแยกเขี้ยวใส่

“จะไปเล่นว่าวกันที่ใดหรือ” หยวนจื่ออี้เอ่ยถาม

เสี่ยวจู่ได้ฟังคำถามก็ชี้นิ้วไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับเรือนหลังเล็กของ
ต้าหิง “เราจะไปเล่นตรงเนินเขาทางทิศเหนือ”

“ข้าว่าเขานี้ยังไม่พอมีสลมแรง” เจ้าของเรือนผมสีเปลือกไม้กล่าว
ก่อนจะโยกศีรษะไปมา “เราไปนั่งชมพระอาทิตย์ขึ้นกันที่ธารน้ำก่อนดีหรือไม่”

“ดีๆ ไปที่ธารน้ำกัน”

หลังจากที่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว กลุ่มเด็กน้อยซึ่งเป็นสีลั่นของหมู่บ้าน
ก็มุ่งหน้าไปยังธารน้ำฝั่งทิศตะวันออก สายลมยามเช้าเริ่มก่อตัวขึ้นที่ละน้อย
พัดหญ้าอ่อนให้พลิ้วไหวหยอกเย้ากับฝูงชิงถึง⁶ ตรงริมน้ำ ภาพของวงกลม

สี่เสดสาดส่องขึ้นบนท้องฟ้าสัมผัสเข้ากับกลีบเมฆโดดเด่นชัดเจน เป็นอีกครั้งที่เด็กน้อยเห็นนกอินทรีตัวเด็บบินวนอยู่เหนือศีรษะ

เด็กสี่คนนั่งอยู่ริมน้ำมองภาพพระอาทิตย์ขึ้น ความเงิบสงัดส่งผลให้หยวนจื่ออืดครุ่นคิดถึงคำพูดของผู้อาวุโสจึงอึ้งขึ้นมาไม่ได้

“อาอี เจ้าเป็นอันได้ไป” อาเฉาเห็นสีหน้าไม่สบายใจของสหายก็เอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

นางสายหน้า “ข้าเพียงคิดถึงอนาคตเท่านั้น”

“อนาคต?” เด็กทั้งสามคนขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจเท่าไรนัก ดูท่าคำศัพท์ที่นางใช้จะยากเกินไป

“ประมาณว่าเมื่อเราโตขึ้นจะเป็นเช่นไร” หยวนจื่ออืดอธิบายง่ายๆ

“ข้าจะไปสอบเคอจวี⁷ ข้าจะเป็นจ้องง!” ต้าหงยี้ดอกพุดออกมาอย่างภูมิใจ

“จอหงวงต่างหาก” อาเฉารีบแก้

คราวนี้หยวนจื่ออืดหลุดหัวเราะออกมาพรีตีใหญ่ รีบจัดการแก้ไขคำศัพท์ให้ถูกต้อง “จอหงวน”

“ใช่ๆ จอหงวน” ต้าหงแถมแดงก่ำด้วยความขัดเขิน เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากสหายรอบข้าง

“ต้าหง หมายความว่าเจ้าจะต้องไปจำเรียนที่เมืองหลวงใช่หรือไม่” เสี่ยวจู่ถามด้วยสีหน้าจริงจังยิ่งขึ้น

เด็กชายร่างอ้วนเบิกตาโตเท่าไข่ห่าน “ต้องไปถึงเมืองหลวงเซียวี⁸”

อาเฉากับเสี่ยวจู่พยักหน้ายืนยัน ก่อนจะพากันเบนสายตามาที่นาง “ใช่หรือไม่อาอี”

⁶ ซิงถิง (蜻蜓) แปลว่า แมลงปอ

⁷ เคอจวี (科舉) เป็นระบบการสอบแบบส่วนกลางที่ทางราชสำนักจัดขึ้นเพื่อคัดเลือกข้าราชการ

“เป็นจอหงวนต้องเข้ารับราชการที่เมืองหลวง” หยวนจื่ออี่เอ๋ยพลางเบนสายตามองกลุ่มก้อนเมฆที่เคลื่อนไหวเร็วยิ่งขึ้น ดูท่ากำลังลมเพิ่มขึ้นแล้วเหมาะสมที่พวกนางจะไปเล่นว่าวกันเสียที “ตำแหน่งบัณฑิตอันดับหนึ่งอย่างน้อยก็ต้องเป็นขุนนางระดับกลางขึ้นไป เผลอๆ อาจจะได้ทำงานใกล้ชิดเหล่าเสนาฯ กับฮ่องเต้”

“ฟังดูยิ่งใหญ่มาก” เสี่ยวจวนัยน์ตาพราวระยิบอย่างตื่นตื่น “ข้าจะตามตำหน่งไปเมืองหลวงด้วย!”

พอตำหน่งกับเสี่ยวจวนทำที่จะไปเมืองหลวง อาเจาก็ร้อนรนรีบเอ่ยปากขึ้นมาบ้าง “เช่นนั้นข้า... ข้าก็จะไปด้วย!”

เด็กน้อยทั้งสามหันมาพยักหน้าให้กันอย่างเป็นมันเป็นเหมาะ ก่อนที่พวกเขาจะพากันหันมาจับจ้องร่างเล็กที่ไม่ได้มีปฏิกิริยาดังเช่นคนอื่นๆ

“อาอี่ เจ้าจะไปเมืองหลวงด้วยกันหรือไม่”

ผู้ที่กำลังเหม่อมองท้องฟ้าอย่างใจลอยเบนสายตากลับมามองพวกเขา “ข้าไม่ไปหรอก”

นางไม่ยอมไปเมืองหลวง ไม่ยอมไปเจอความวุ่นวาย นางปรารถนาชีวิตที่สุขสงบและเรียบง่าย ได้อยู่กับบิดาไปเรื่อยๆ เช่นนี้ก็เพียงพอ

เสี่ยวจวน อาเจา และตำหน่งหันมามองหน้ากัน พวกเขาอ้าปากเตรียมจะเอื้อนเอ่ยบางอย่าง ทว่าหยวนจื่ออี่กลับไม่สนใจ เนื่องจากสายตาเหลือบไปเห็นสีขาของสัตว์ขนฟูตัวใหญ่ถัดจากพวกนางไปประมาณหนึ่งลิ⁸ กำลังจับจ้องธารน้ำใสตรงหน้าหนึ่งไม่ขยับเขยื้อน

หมาป่ารี?

เดิมทีนางคิดว่าเป็นหมาป่าจริงๆ จนกระทั่งสังเกตเห็นพวงหางฟูฟ่องโดดเด่นกระดิกไปมานั้นแหละ จึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นจิ้งจอกเสียมากกว่า หยวนจื่ออี่ลุกยืนขณะที่ดวงตาสีเขายังคงจับจ้องสัตว์ตัวนั้นอย่างระวังภัย

⁸ 1 ลิ มีค่าประมาณ 500 เมตร

เดิมทีหมู่บ้านนี้ไม่เคยมีจิ้งจอก โดยเฉพาะจิ้งจอกสีขาวสะอาดดุจหิมะที่ขนาด
ใหญ่เท่าหมาป่ายังไม่นำมาอยู่ในแคว้นเฉา

แล้วมันมาได้ยังไง

ไวก่หาความคิด สัตว์ร่างใหญ่ดังกล่าวก็เงยหน้าขึ้นมาจากธารน้ำแล้ว
สบตากับนางเข้าอย่างจัง

เด็กหญิงสะดุ้งตัวริบเอือมมือไปคว้าเอาซึ่งอยู่ที่ใกล้มือที่สุด ร่างของเด็ก
หญิงตัวพอมแห่งโยกไหวไปมา ทว่าเสียวจุกกับตำหน่งช่วยประคองเอาไว้ได้
ทัน ผิดกับหยวนจื่ออี่ที่ชวนเซเสียหลัก ร่างเล็กป้อมนมเอนลงไปยังธารน้ำ
เบื้องล่าง

หยวนจื่ออี่ลอบกลืนน้ำลาย หวนคิดถึงคำเตือนของจิ้งอวี่วันที่เตือนมิให้
นางหลังเลือดก่อนที่จะมีระดู

แยละสิ... ธารน้ำนี้ความลึกไม่มากนัก แต่ถ้าหากลุ่มลงไปครูดโดน
ก้อนกรวดหรือกระแทกโดนหิน มีหวังได้เรียกเลือดอย่างไม่ต้องสงสัย

“อาอี่!”

สหายทั้งสามส่งเสียงร้องกันอย่างแตกตื่นตกใจ หยวนจื่ออี่หลับตาปี
เตรียมตัวรับกับความเจ็บและความเย็นของสายน้ำ ทว่าทันทีที่ร่างกายสัมผัส
เข้ากับความเยือกเย็นอันแปลกประหลาดขุมหนึ่ง ดวงตาสีซากก็ลืมโผลงขึ้นมา

“หิมะ?”

เด็กหญิงอ้าปากค้างมองกองหิมะที่รองรับอยู่ใต้ร่างด้วยความพิศวง
งงวย บริเวณที่ควรจะเป็นธารน้ำกลับถูกคาคด้วยความนุ่มเย็นสีขาวบริสุทธิ์
นี่มัน... ซักจะประหลาดเกินไปแล้ว!

หยวนจื่ออี่ตั้งสติที่แทบเตลิดของตนเองกลับมาพร้อมกับหันขวับไปยัง
ทิศทางที่สัตว์ร่างขนสีขาวตัวนั้นยืนอยู่ตามสัญชาตญาณ ก็ถึงกับขมวดคิ้วยุ่ง
เมื่อพบว่ามันหายไปจากบริเวณริมธารอย่างไร้ร่องรอย

“อาอี่...” ตำหน่งอ้าปากค้าง ความหนาวเย็นที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลัน
ส่งผลให้เด็กน้อยทั้งสี่ซึ่งแต่งกายด้วยผ้าขนน้อยชิ้นร่างสั่นสะท้าน แม้จะมีนงกับ

สิ่งที่เกิดขึ้น แต่พวกเขาก็นิ่งถึงความปลอดภัยของนางเป็นอันดับแรก

อาเจอกับเสี่ยจ๋วยยืนมือให้นางคนละข้าง หยวนจื่ออั่งส่งมือให้พวกเขา พร้อมกับลุกขึ้นมาจากกอนปูนุ่ม รับรู้ถึงก้นที่เปียกแฉะของตนเอง

พอพวกเขาช่วยดึงเด็กหญิงขึ้นมาเสร็จก็พากันหันไปมองกอนหิมะ สลายตาเป็นประกายตื่นเต้นและไร้เดียงสา

“อาอี้ นี่มันเรียกว่าอะไร”

จริงสิ...นอกจากบนยอดเขาพื้นโลกซึ่งเป็นยอดเขาสูงสุดบนแคว้นเฉาแล้ว ชาวบ้านธรรมดาทั่วไปที่อาศัยอยู่ที่อื่นก็ไม่เคยมีโอกาสดูเห็นหิมะมาก่อน

ความเคร่งเครียดในทีแรกเริ่มจางหายไป ช่วยไขข้อข้องใจของพวกเขานี้ให้กระจ่าง “มันคือหิมะ”

หยวนจื่ออั่งไม่คิดจะห้ามมิให้พวกเขาไปบอกต่อ เพราะไม่ว่าอย่างไรเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจเยี่ยงนี้คงถูกมองว่าเป็นเพียงคำพูดเพื่อเจ้อของเด็กกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

“หิมะ...หิมะ...” เด็กน้อยทั้งสามพึมพำขณะที่กะพริบตาอย่างฉงนสงสัย “แล้วหิมะมาได้ยังไง”

ผู้ใหญ่ในเปลือกของเด็กหญิงได้ฟังเช่นนั้นก็หลุดขำออกมาอย่างช่วยไม่ได้ นั่นสินะ... หิมะกำเนิดมาจากสิ่งใดเล่า

หยวนจื่ออั่งพยายามครุ่นคิดสิ่งที่เคยจำเรียนมาในชั้นประถมและมัธยม ทว่าทุกสิ่งกลับว่างเปล่า

...ราวกับว่านางไม่เคยได้จำเรียน หรืออาจจะแค่นี้ก็ไม่ออกเท่านั้น

“อาอี้ๆ”

เสียงเรียกจากตำหังดังสติของผู้ที่เหม่อลอยให้กลับมายังแถบหิมะสีขาวที่พาดอยู่บนธารน้ำอีกครั้ง

“เราไปถามบิดาของเจ้าดีหรือไม่ บิดาของเจ้าเป็นอาจารย์ น่าจะรู้ว่าหิมะมาได้ยังไง”

“ท่านพ่อไปสอนหนังสืออยู่ที่โรงทานอีกหมู่บ้านหนึ่ง” หยวนจื่ออั่งตอบ

ในใจคาดเดาว่าอีกฝ่ายคงไม่สามารถอธิบายในแง่วิทยาศาสตร์ได้เหมือนกับโลกปัจจุบันที่นางจากมาอยู่ดี

“แล้วเราจะทำเช่นไรกันต่อดี” อาเจาพ่นลมหายใจผ่านทางพินซึ่งหน้าที่เป็นรูโบ่ เสี้ยวจูกาศีระชะแกรกๆ

หยวนจืออียักไหล่ “เราก้ไปเล่นว้าวกัน”

“จริงด้วย! เรามาเพื่อเล่นว้าวกัน” ต้าหงโพล่งขึ้นมาอย่างเพ็งนึกขึ้นได้ เป็นเพราะมัวแต่สนใจเรื่องหิมะจึงเผลอลืมไปชั่วขณะ

หิมะนี่นอกจากความแปลกประหลาดและเย็นเฉียบแล้ว ก็มิเห็นจะมีสิ่งใดน่าสนใจ ลู้การเล่นว้าวก้ไม่ได้... สนุกกว่ากันตั้งเยอะ!

“ใครวิ่งไปถึงเนินเขาทางทิศเหนือก่อนเป็นฝ่ายชนะ!” ต้าหงยกมือขึ้นทำสะเอวประกาศกร้าว เด็กน้อยทั้งสามกระโดดโลดเต้นก่อนจะคว้าว้าวที่วางทิ้งไว้ข้างตัวแล้ววิ่งมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ ปล่อยให้หยวนจืออียักใช้ความคิดอยู่ตามลำพังเบื้องหน้ากองหิมะปริศนานี้อีกครั้ง

หมาป่าหิมะกับหิมะสีขาวที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นมาอย่างไร้ที่มา สายลมเอื่อยเฉื่อยของฤดูใบไม้ผลิพัดผ่านปอยผมที่หลุดออกมาจากมวยผมทรงซาลาเปาสองลูกคลอเคลียใบหน้าเล็ก ดวงตะวันสีเหลืองนวลส่องสว่างเหนือภูผา สรรพสิ่งรอบข้างดูเย็นสบายและสดชื่น ทว่าจิตใจของนางกลับกระวนกระวาย ไม่ว่าจะทำเช่นไรก้มีอาจสงบลงได้

นางก้ได้แต่หวังว่า...ภายในวันนี้คงไม่มีเรื่องประหลาดอันใดเกิดขึ้นอีก

...ว่กันว่มนุษย์เราจะสงสัยกับสิ่งที่ไม่รู้ และหวาดกลัวกับสิ่งที่คาดเดาไม่ได้

หลังจากวันที่พบเหตุการณ์กองหิมะประหลาดในวันนั้นก้ล่องเลยมายาวนานกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว ผู้คนในหมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่ตรงเชิงเขายังคงดำเนินชีวิตกันอย่างสงบสุขดังเช่นที่ผ่านมา จะม้ก้แต่เด็กหญิงร่างเล็กที่รู้สึกถึงความผิดปกติที่มีอาจเปิดปากบอกกล่าวกับผู้ใดได้

หยวนจื่ออู่รู้สึกราวกับถูกสายตาคู่หนึ่งจับจ้องความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา...

ตบ!

เสียงแปลกประหลาดที่ตั้งออกมาจากห้องรับแขกส่งผลให้อาจารย์วัยสามสิบต้นๆ ซึ่งกำลัง่วนอยู่กับการทำความสะอาดชั้นหนังสือในห้องนอนสะดุ้งสุดตัว

อ้อเออร์!

ด้วยความกังวลตามจิตใต้สำนึก หยวนเสียนก็ถึงผืนผ้าสีเทาซุ่นในมือก่อนจะมุ่งหน้าไปยังห้องรับแขกอย่างรีบร้อน ครั้นเห็นบุตรสาวนั่งลูบศีรษะบ่อยๆ อยู่หน้าโต๊ะที่มีพู่กันและปล้องไม้ไผ่ผาครึ่งวางอยู่เรียงรายก็ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ท่านพ่อ...” เด็กน้อยหันไปสบตาผู้สูงวัยกว่าด้วยสีหน้าสำนึกผิด “เป็นเพราะข้าเผลองีบหลับ หัวจึงโขกลงโต๊ะ”

บิดาของนางช่างสมกับที่เป็นอาจารย์ เขาไม่ทำโทษโดยการตี แต่สั่งให้นางคัดอักษรว่าด้วยปรัชญาทางสังคมของขงจื้อ⁹ เนื่องจากเมื่อวานที่เธวเล่นกับพวกต๋างเหี้ยตีกัดนั้นจนลืมกลับบ้านก่อนดวงตะวันลับจากขอบฟ้า

หยวนเสียนเดินมาเขยคางเล็กขึ้นเพื่อสำรวจบาดแผลบนหน้าผากมันไม่ปูดหรือบวม มีเพียงแค่รอยแดงจากแรงกระแทกเท่านั้น

“เจ็บมากหรือไม่”

ผู้เป็นบุตรสาวหน้าน้อยๆ ขณะที่เม้มริมฝีปากเข้าหากัน ความจริงมันไม่ได้เจ็บมาก แต่นางแค้นใจเท่านั้น

ชายหนุ่มลูบศีรษะเล็กก่อนจะชะงักหันมามองปล้องไม้ไผ่อันล่าสุดที่มี

⁹ ขงจื่อ (孔子) เป็นนักคิดและนักปรัชญาสังคมที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์จีนในช่วง 551 - 479 ปีก่อนคริสต์ศักราช คำสอนของขงจื่อหยั่งรากฝังลึกในวัฒนธรรมจีนและเอเชียตะวันออกมาอย่างยาวนานหลายศตวรรษ

ตัวอักษรเขียนไว้เพียงสามตัว “คัดถึงไหนแล้ว”

ดวงตาสีชากลมโตหันกลับมายังผลงานของตนเอง “ถึงเรื่องหน้าที่ของบุตรและบุตรที่พึงกระทำต่อบิดามารดา ข้อสาม สืบทอดวงศ์ตระกูลต่อกาท่าน” มือเล็กของเจ้าตัวเอี่ยมไปหยิบพู่กันขึ้นมาถือใหม่ก่อนที่สีหน้าจะหม่นหมองลงในเวลาต่อมา “ท่านพ่อ ท่านเคยเสียใจหรือไม่ที่ข้าเกิดเป็นสตรี”

ผู้ฟังชะงัก “เหตุใดจึงถามเช่นนั้น”

“ข้าไม่สามารถสืบเชื้อสายตระกูลหยวนได้” ในยุคสมัยนี้การสืบทอดเชื้อสายและวงศ์ตระกูลถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก โดยเฉพาะกับตระกูลใหญ่และผู้ที่มีฐานะทางสังคม ดังนั้นผู้คนจึงนิยมมีบุตรชาย ให้ความสำคัญแก่บุตรชายมากกว่าบุตรสาว

“เรื่องนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องกังวลหรอก”

ดวงตาของหยวนจื่ออี้เบิกกว้างจนแทบถลนออกมาจากเบ้า “ระ...หรือว่าท่านพ่อจะ...จะมีพี่ชายน้องชายให้ข้า...”

“ข้าจะมีพี่ชายน้องชายให้เจ้าได้อย่างไรเล่า” หยวนเสียนหัวเราะดังเสียจนเห็นรอยเหี่ยวย่นที่ขอบตา “ข้ามีญาติอยู่ที่เมืองหลวง ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องห่วงเรื่องทายาทของสกุลหยวน” เขาเว้นจังหวะขณะที่โน้มนำลงมาจับป่าเล็กอย่างเบามือ “อีกอย่าง...ไม่ว่าอี่เออร์จะเป็นหญิงหรือชาย ข้าก็ย่อมรักเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไข”

“ญาติ?” หยวนจื่ออี้ถามอย่างสงสัย ที่ผ่านมามีฝ่ายไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้มาก่อน

เช่นนั้นก็หมายความว่าสกุลหยวนมิได้มีเพียงนางกับบิดา พวกนางมิได้โดดเดี่ยวดังที่เข้าใจมาโดยตลอด

ฝ่ายผู้เป็นบิดากะพริบตาเล็กน้อยคล้ายกับเพิ่งรู้สึกตัว เขากระแอมพร้อมเบนสายตาหนีคล้ายไม่อยากเอื้อนเอ่ยถึงมันเท่าไรนัก

บางที...แค่บางทีเท่านั้น

ก่อนที่บิดาของนางจะจากเมืองหลวงมา ไม่นานว่าอาจมีเหตุการณ์

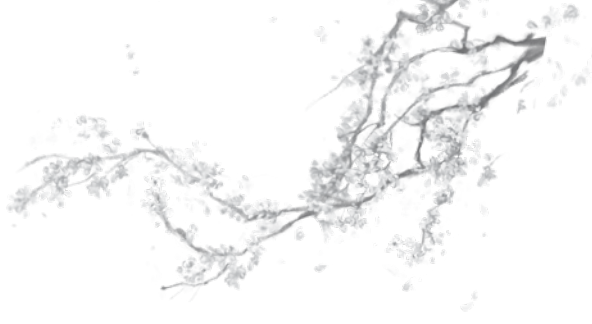
บางอย่างเกิดขึ้นระหว่างเขากับครอบครัวก็เป็นได้

เด็กน้อยครุ่นคิดอยู่ในใจ ก่อนจะรู้สึกถึงหน้าต่างที่เริ่มหนักอึ้งของตนเอง สติสัมปชัญญะทุกอย่างเริ่มรางเลือนก่อนที่เจ้าตัวจะจมเข้าสู่นิทราไปอีกครั้ง

หยวนเลียนเบนสายตากลับมายังแก้วตาดวงใจ เมื่อเห็นนางร่างระหวย ทั้งตัวฟูปลงบนโต๊ะหนังสือ รอยยิ้มเอ็นดูประดับขึ้นที่มุมปาก เจ้าของใบหน้า สะอาดสะอ้านเปล่งประกายอ่อนโยนชวนมองขณะที่ทอดมองลูกน้อยด้วยความรักใคร่

อีเออร์ ช้าอยากให้เจ้าเติบโตเป็นบุปผางามที่บริสุทธิ์ไร้มลทิน เมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายและการแก่งแย่งชิงดีแห่งนั้น...ไม่คู่ควรกับเจ้า'

เขาบอกกับนางในใจก่อนจะตรงมาซ้อนร่างเล็กอ้อมขึ้นแนบอกพร้อมกอด เดินไปยังห้องนอน ครั้นวางอีกฝ่ายลงบนเตียงแคบก็ร้องเพลงกล่อมนอน เสียงนุ่มทุ้มชวนฟัง ปลอบประโลมให้เด็กน้อยที่นอนไม่หลับมาหลายวันให้ จมในห้วงความฝันอย่างมีความสุข

สาม เกี่ยวกับ (?)

**ยอดเขาพันโลกาสูงตระหง่านเทียมฟ้า เจียบสงบและสูงส่งดูแดน
เทพเซียน**

บนยอดเขาแห่งนี้คือที่ตั้งของสำนักแพทย์อันดับหนึ่งในแคว้นเฉา...
สำนักหัตถ์สวรรค์

บรรยากาศยามเช้ามีดอ่นข้างเย็นชื่น เมฆหมอกปกคลุมแลเห็น
สรรพสิ่งเป็นสีขาวโพลน เสียงวิหคขับร้องประสานเสียงเพียงเล็กน้อยกลับ
สะท้อนก้องกังวานดังเสียงระฆังแก้ว ร้องปลุกให้ศิษย์สำนักแพทย์ทั้งหลาย
ตื่นมาจำเรียนและทำภารกิจของตน

ชื่อเสียงของสำนักหัตถ์สวรรค์โด่งดังไปทั่วยุทธภพ เป็นที่ยอมรับของ
ใต้หล้าเรื่องฝีมือและคุณธรรม กฎระเบียบที่เข้มงวดทำให้เป็นที่น่าเชื่อถือ
มีหน้าซำยังชนะการแข่งขันกับสำนักแพทย์อื่นๆ ติดต่อกันมาอย่างยาวนาน
จนเป็นที่เลื่องลือ เป็นเช่นนี้ติดต่อกันมาอย่างยาวนานหลายชั่วอายุคน

ใจกลางสำนักคือตำหนักเมฆาซึ่งเป็นที่พักของท่านเจ้าสำนักและศิษย์
ระดับสูง วันนี้มีแขกพิเศษมาเยี่ยมเยือนถึงสองคน ทว่าเป็นการมาอย่างไม่เป็น
ทางการ งานจัดเลี้ยงต้อนรับจึงเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น

การให้เกียรติผู้อื่นที่มีฐานะทัดเทียมกันเป็นเรื่องสำคัญ เบาะชนแกะของคำสามผืนวางเรียงกันอยู่บนพื้นยกสูงโดยมีชายชราร่างอ้วนในชุดสีเงินอยู่กึ่งกลาง ศีรษะปราศจากเส้นผมมาตั้งเต่าง่ายเข้าวัยกลางคนจนกระทั่งบัดนี้

“คนจากตำหนักหัตถ์ปราชญ์นี้ช่างน่าอัศจรรย์จริง แม้วัยร่วงโรยแต่สังขารกลับอ่อนเยาว์นัก จิวอิงเองก็อายุน้อยกว่าข้าไม่กี่ปี ทว่าหน้าตาราวกับคนอายุหกสิบ” อี้โหลว...ท่านเจ้าสำนักคนปัจจุบันเอ่ยพลางลูบเคราสีขาวที่ยาวจนถึงท้องกลมใหญ่ของตนเองขณะที่สบตากับผู้ที่นั่งอยู่ฝั่งซ้าย “จึงอวีนไม่พบกันหลายปี เจ้าคงสบายดีใช่หรือไม่”

เจ้าของเรือนผมสีเหลืองนเข้มขาวพยับกหน้าน้อยๆ “ข้าสบายดี”

สำนักหัตถ์สวรรค์แบ่งออกเป็นสามตำหนักหลักคือ ตำหนักหัตถ์โอสถ ตำหนักหัตถ์ปราชญ์ และตำหนักหัตถ์พิสูทธิ์ จึงอวีนนั้นเคยเป็นศิษย์สำนักหัตถ์สวรรค์แห่งตำหนักหัตถ์ปราชญ์เมื่อนานมาแล้ว แม้มีเรื่องทำให้ต้องลงจากเขา แต่สุดท้ายเขาก็ยังแวะมาเยี่ยมเยียนหุบเขาพื้นโลกรอบอ้อยๆ ตั้งแต่สมัยที่ท่านเจ้าสำนักคนเก่าซึ่งเป็นอาจารย์ของอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่

อี้โหลวครุ่นคิดขณะที่ริมฝีปากกับนัยน์ตาที่ยิ้มแย้มบงบอกว่าเป็นผู้ที่มื่อารมณเเบ็กบานอยู่เสมอ จึงอวีนในชุดประจำตัวของศิษย์ตำหนักหัตถ์ปราชญ์ยังคงเป็นคนพูดน้อยอยู่เช่นเคย

ผู้อาวุโสหักท่ายฝ่ายหนึ่งแล้วก็ยอมต้องหันไปให้ความสำคัญแก่แขกอีกคนหนึ่ง นัยน์ตาสีเข้มเป็นมิตรเบนไปยังชายหนุ่มอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ข้างกาย “แต่ไม่ว่าจึงอวีนจะดูอ่อนกว่าวัยเพียงใด ก็คงสู้นักพรตผู้บำเพ็ญตนจนใกล้จะกลายเป็นเซียนเช่นท่านได้กระมัง”

“รูปลักษณ์ภายนอกล้วนไร้ความหมาย ใจที่บริสุทธิ์เปี่ยมคุณธรรมต่างหากจึงเรียกได้น่าเลื่อมใส” เสียงนุ่มนุ่มของร่างสูงโปร่งในชุดสีกรมท่าตอบกลับมา ใบหน้าคมคายราบเรียบไร้อารมณ์ เรือนผมสีเทาเกล้าขึ้นเป็นมวยประดับด้วยปิ่นหยกสีขาวยริสุทธิ์ ผิวสีเข้มของเขารับกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลมโต พื้นเพคล้ายกับคนแคว้นเป่ยซึ่งมีพื้นที่เป็นทะเลทรายมากกว่าที่ตั้งของ

สำนักเมฆาเรือง สำนักพรตอันดับหนึ่งแห่งยุทธภพ

เรียกได้ว่าหากแคว้นเฉาเฟิงฟูเรื่องการรักษา แคว้นแล้วคือถิ่นกำเนิด และฟุ่มฟักเหล่านักพรตผู้ผดุงความสมดุลของสามภพ

แคว้นแล้วคือแคว้นขนาดใหญ่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลทิศตะวันออก การเดินทางค่อนข้างลำบากและยาวนาน หากจะให้เดินทางไปยังแคว้นแล้ว จากแคว้นเฉาเฟิงต้องเดินทางมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก ผ่านแคว้นเยว่แล้ว นั่งสำเภามาข้ามไปจึงจะถึง รวมทั้งสิ้นแล้วใช้ระยะเวลาประมาณสองเดือนเลยทีเดียว

ทว่าสำหรับตงฟางฉุนหยก...ไม่จำเป็นต้องนานถึงเพียงนั้น

ผู้ใดเล่าจะนึกว่าภายใต้รูปลักษณะของบุรุษหน้าหยกวัยสามสิบต้นๆ นี้ จะอายุแปดสิบปีเข้าไปแล้ว ว่ากันว่าทุกครั้งที่ตั้งฟางฉุนหยกออกจากเขามา ประกอบพิธีสำคัญในเมืองหลวง สตรีที่ออกมาร่วมงานจะมีมากกว่าเดิม ประมาณสามเท่า ความวุ่นวายขนาดย่อมมักจะเกิดขึ้นเสมอ

ด้วยเหตุนี้ตงฟางฉุนหยกจึงไม่ชื่นชอบการลงจากสำนัก ปกติมักจะ กักตัวบำเพ็ญตน แต่ในเมื่อผู้ที่มีโชคชะตาตามคำทำนายถือกำเนิดขึ้นที่แคว้นเฉาแห่งนี้ ดังนั้นตลอดห้าปีที่ผ่านมาเขาจึงต้องแวะเวียนมาเป็นแขกที่สำนัก หัตถ์สวรรค์อยู่บ่อยครั้ง

“เอละ” อีไ้โหลยก็มีอดบเข่าตนเองเบาๆ แม้อายุจะมากแล้วทว่าทำที่ยังกระฉับกระเฉงและแข็งแรงได้อยู่ “เรื่องนี้หรือกันยัดเยื่อมานานห้าปีแล้ว ข้าหวังว่าวันนี้เราจะได้ข้อสรุป”

“ตราบดีที่โลहितของนางยังไม่หลังรักก็ยังพอมีเวลา” เจ้าของเรือนผม สีเหลืองนเข้มขมขากกล่าว

“มนุษย์ทุกคนร่างกายเปราะบาง ภายหยาบบาดเจ็บเพียงนิดก็หลังโลหิตได้ เราไม่ควรประมาท” สีหน้าของตงฟางฉุนหยกยังคงราบเรียบ ทว่าน้ำเสียงดูจริงจังขึ้นอีกหลายส่วน

“พวกเราทั้งสามคนต่างก็มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สามารถดูแล ‘นาง’ ได้

อย่างเท่าเทียม” เจ้าสำนักหัตถ์สวรรค์เว้าจิ้งหะก่อนจะเบนสายตามองซ้าย และขวา เมื่อพบว่าทั้งจิ้งอวีนและตงฟางจุนหยายังคงวางท่าที่นิ่งเฉยจึงกล่าวต่อ “แต่มันติดปัญหาตรงที่ว่าพวกเราต่างก็มีหน้าที่สำคัญอื่น ๆ ที่ต้องทำด้วยเช่นกัน”

คนที่เหลือพยักหน้ารับซ้ ๆ สิ่งที้อีโหลกล่าวมานั้นถูกต้อง เจ้าสำนักหัตถ์สวรรค์มีภารกิจมากมายที่ต้องทำล้นมือ ลูกศิษย์นั้นมิเป็นร้อยเป็นพันที่ต้องดูแล จิ้งอวีนชอบเดินทางไปตรวจตรารักษาคน ไม่ค่อยได้อยู่ติดเรือนฝ้ายตงฟางจุนหยาก็เป็นถึงเจ้าสำนักพรตอันดับหนึ่งในยุทธภพ ทั้งยังมุ่งมั่นบำเพ็ญตนเพื่อเป็นเซียน

หว่า...หนึ่งในพวกเขาทั้งสามจะต้องรับหน้าที่ดูแลสตรีในคำทำนาย ผู้ถือครองสองชะตากรรม

สายลมวูบใหญ่พัดผ่านบานหน้าต่างจนปอยผมคนทั้งสามต่างปลิวไหว คนหนึ่งยิ้มกว้าง อีกสองคนสีหน้าไร้อารมณ์

“ข้างานยุ่งทั้งยังอายุมากแล้ว” อีโหลกล่าวเป็นคนแรก

จิ้งอวีนพยักหน้าซ้ ๆ เอ่ยเสียงเนิบนาบ “ข้าเดินทางบ่อย”

“ข้า...” ตงฟางจุนหยากะเียบไปครู่หนึ่ง ทั้งอีโหลและจิ้งอวีนต่างก็ใช้ข้ออ้างกันไปหมดแล้ว หากเขาใช้ซ้กันเกรงว่าคงดูเหมือนกับลอก สุดท้ายจึงเลือกใช้คำตอบที่ต่างออกไป “ข้าไม่คุ้นชินกับเด็กและสตรี”

ครานี้ผู้อาวุโสทั้งสองแห่งยอดเขาพันโลกาต่างหันมามองหน้ากัน ลือสารบางอย่างผ่านทางสายตา

ดูท่า...พวกเขาควรจะร่วมมือกันเสียแล้ว

“ท่านตงฟาง หากท่านได้ใกล้ชิดกับเด็กและสตรีก็จะช่วยให้คุ้นชินไปตัวเอง” อีโหลเอ่ยพลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ความจริงถ้าพูดถึงเรื่องความปลอดภัย สำนักเมฆาเรื่องน่าจะเหมาะสมที่สุดแล้ว”

“ท่านคิดเช่นนั้นหรือ” ท่านเจ้าสำนักพรตเก็บตัวมานาน ครั้นอยู่บนเขาก็มักจะมีแต่ผู้คนเคารพยกย่องและนอบน้อม โฉนเลยจะตามเล่ห์กลของ

อีโหลวได้ทัน

จิ้งอวิ้นยกมือขึ้นเกลี้ยไรมผมซึ่งปัดผ่านใบหน้าของตนเองให้เข้าที่ น้ำเสียงเรียบเย็นดูสบายน้ำ “แววตาของนางเจียบคมเกินวัย อุบนิสัยไม่เหมือนเด็ก คาดว่าคงมีทำให้ผู้ใดต้องเป็นกังวลมากนัก”

ตงฟางจุนหยาศ่ายกำลังจะคล้อยตาม ทว่าจุดประสงค์เดิมก็ตั้งสติของเขากลับมาอีกครั้ง “ข้าคิดว่าเราควรจะรอถามความเห็นของนางน่าจะดีที่สุด”

อีโหลวกับจิ้งอวิ้นหันมาสบตากัน เมื่อครู่พวกเขาเกือบจะกล่อมสำเร็จอยู่แล้วเชียว...

“ถ้าเราจะถาม ก็มีแต่ต้องพานางมาที่นี่” ท่านเจ้าสำนักหัตถ์สวรรค์เอ่ยพลางเบนสายตาไปยังศิษย์ร่วมสำนัก “จิ้งอวิ้น แล้วในระหว่างที่เจ้ามาที่นี่ ผู้ใดกันเล่าที่คอยดูแล ‘นาง’?”

“เป็นคนที่ไว้ใจได้” จิ้งอวิ้นตอบเสียงๆ

อีโหลวกระแอม “เช่นนั้น...ท่านคิดว่าควรจะถามนางเมื่อไร”

“ข้าเพิ่งได้พบนางเมื่อไม่นานมานี้” แววตาของจิ้งอวิ้นเผยความอ่อนโยนระคนเอ็นดูยามเมื่อเอ่ยถึงเด็กน้อย “ครอบครัวของนางมีเพียงนางกับบิดาเพียงสองคน”

หยวนจื่ออี้กับหยวนเสียนสนิทสนมกันมาก เกรงว่าหากพวกเขาพรากบุตรกับบิดา คงจะสร้างบาดแผลทางใจให้แก่ทั้งสองอยู่ไม่น้อย

หากเลือกได้... เขาก็อยากจะให้นางอยู่กับบิดาให้นานที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงเตือนอีกฝ่ายว่าห้ามหลังเลือดจนกว่าจะดูจะมา

จิ้งอวิ้นครุ่นคิดในใจขณะที่เบนสายตาไปยังท่านเจ้าสำนักหัตถ์สวรรค์

“หมายความว่าเรายังเหลือเวลาอีกประมาณสิบปีกว่านางจะมีระดูครั้งแรก?”

“นานเกินไป” ตงฟางจุนหยาศ่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย “นางควรเริ่มฝึกฝนตั้งแต่ยังเด็ก อย่างน้อยก็เพื่อให้ปกป้องตนเองได้”

“เราไม่จำเป็นต้องรอนานถึงเพียงนั้น” จึงอวิ้นแทรกขึ้นมาก่อนที่ผู้อาวุโสอีกสองคนจะเริ่มโต้เถียง “บิดาของนาง...เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว”

อีโหลวหันหน้ากลับมาขมขื่นผู้พูด “หมายความว่า?”

“หยวนเสียน...บิดาของนางป่วย” ผู้อาวุโสแห่งตำแหน่งหัตถ์ปราณทิพย์เผยสีหน้าสงสารออกมาเล็กน้อย “คาดว่าคงอยู่ได้อีกไม่เกินสามปี”

“รักษาไม่ได้?”

“ทำได้เพียงระงับมิให้อาการกำเริบ”

อีโหลวพยักหน้ารับรู้ หากจึงอวิ้นกล่าวเช่นนั้นก็ยอมเป็นไปตามนั้น จังหวะต่อมาจึงเคลื่อนสายตาไปยังท่านนักพรต กล่าวด้วยน้ำเสียงติดจะเกรงใจ อยู่ในที “ดูท่าการพบกันในปีนี้ก็คงไม่มีสิ่งใดคืบหน้ามากนัก”

“ท่านไม่จำเป็นต้องเกรงใจ” ตงฟางจุนหยยาพยักหน้าเล็กน้อย “เรื่องของนางเกี่ยวข้องกับตรงกับใต้หล้า ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่ พวกเราล้วนต้องใส่ใจด้วยกันทั้งสิ้น”

“ไหนๆ ท่านก็มาแล้ว อยู่พักแรมที่นี่สักคืนสองคืนค่อยเดินทางกลับเถิด” เจ้าบ้านเอ่ยชักชวนอย่างเป็นมิตร

“ไม่เป็นไร ข้าเองก็มีงานสำคัญที่ต้องไปทำต่อเช่นกัน” ตงฟางจุนหยยา กล่าวจบก็ลุกขึ้นจากเบาะชนแกะทองคำ นัยน์ตาสีเข้มเบนไปสบตาจึงอวิ้น คล้ายมีบางสิ่งอยากพูด บุรุษเจ้าของเรือนผมสีเหลืองุ่นแซมขาวเองก็ลุกขึ้นเช่นเดียวกัน

เจ้าสำนักพรตหันมาสบตาเจ้าของร่างอ้วนผู้ยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้า กล่าวอำลาเสียงราบเรียบ “เช่นนั้นข้าขอลาก่อน”

ด้วยศักดิ์ที่เท่าเทียมกัน ครั้นตงฟางจุนหยยาต่อมศีระะเพียงเล็กน้อยอีโหลวก็ต้องรีบลุกขึ้นยืนพร้อมกับต่อมศีระะให้เช่นเดียวกัน

“ท่านอีโหลว ข้าเองก็คงต้องกลับแล้ว” จึงอวิ้นกล่าวขึ้นมาบ้าง

“ช่างมาเร็วไปเร็วเสียจริง” อีโหลวยกมือขึ้นมาจับท้องกลมที่กระเพื่อมไหวตามจังหวะการหัวเราะของตนเอง “งานวันเกิดของข้าปลายปีนี้ขอเชิญ

ทุกท่านมาร่วมงานด้วย”

ตงฟางสุนหยา กับ จิ้งอวิ้น พักหน้าพร้อมกัน “แน่นอน”

หลังจากออกมาจากตึกเมฆาแล้ว จิ้งอวิ้นก็คอมสิระซะให้ผู้ที่อาวุโสว่า เล็กน้อยก่อนจะเตรียมมุ่งหน้าลงจากเขา

“ท่านจิ้ง” ตงฟางสุนหยาเอ่ยรั้งอีกฝ่าย ครั้นรอบกายพวกเขาไม่มีผู้อื่น จึงเอ่ยตรงเข้าประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม “หมูนี้อายุปีศาจรอบตัวท่านดู รุนแรงขึ้น”

จิ้งอวิ้นหลุบตามองพื้นดินเบื้องล่าง แพขนตาขยับเล็กน้อยก่อนจะตอบ เสียงแผ่ว “หมูนี้อายุขึ้นมาอยู่กับข้าบ่อย”

“หมายความว่าผู้ที่ท่านบอกให้คอยดูแลนางก็คือทรงเสียผู้นั้น?”

ร่างในอาภรณ์สีเทาคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีฟ้าโปร่งใสพักหน้าแผ่วเบา “ถูกต้อง”

ใบหน้าคมคายของตงฟางสุนหยาเผยความไม่สบายใจออกมาอย่างที นานๆ จะได้เห็นสักครั้ง “ข้ามิเคยได้พบทรงเสียผู้นั้น ทว่าการให้ปีศาจคอย ดูแลคนในคำทำนายมันอันตรายเกินไป”

จิ้งอวิ้นนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยปาก “ท่านอยากพบเขา?”

ดูท่า...เจ้าสำนักเมฆาเรื่องคงไม่หยุดระแวงทรงเสียจนกว่าจะให้เห็น กับตา และพิสูจน์ด้วยตนเองว่าสามารถไว้ใจในตัวอีกฝ่ายได้จริงๆ

ตงฟางสุนหยาสบตาเขา “ได้หรือไม่”

“ยอมได้” อีกฝ่ายตอบรับ “ท่าน่าเสียดายนัก ยามนี้ทรงเสียมิได้อยู่ ที่นี้”

ท่านเจ้าสำนักเมฆาเรื่องเปิดฉากรับสัมภาษณ์สักลึนอายุปีศาจ ครั้นพบว่า บริเวณใกล้เคียงไม่มีปีศาจจริงก็พักหน้า “เช่นนั้นคงต้องรอโอกาสหน้ากระมัง”

“คงต้องเป็นเช่นนั้น”

“แล้วนางรู้ตัวหรือไม่”

จิ้งอวิ้นส่ายหน้า “ทรงเสียทำหน้าที่เพียงคอยจับตาดูนางอยู่ห่างๆ

เท่านั้น”

กลุ่มก้อนเมฆสีขาวยล่อกันไหวคล้ายเกลียวคลื่น ท้องฟ้าที่เคยเขียวสงบพลันแปรปรวนขึ้นมาคล้ายจะมีพายุ จึงอวิ้นกับตงฟางจุนหย่าหันมามองหน้ากัน เห็นที่คงได้เวลาต้องลากันแล้ว

ตงฟางจุนหย่าละสายตาจากผืนฟ้าเมืองบน กล่าวอำลาอย่างเรียบง่าย “ขอให้ท่านโชคดี”

จึงอวิ้นประสานมือค้ำตามฐานะของอีกฝ่ายที่สูงส่งกว่า “ขอให้ท่านตงฟางเดินทางปลอดภัย” แม้สีหน้าจะเรียบเฉยทว่าสายตาแสดงออกถึงความเคารพต่อผู้ที่มิกลิ่นอายสูงส่งและบริสุทธิ์ ตบะที่ฝึกฝนมานั้นลึกล้ำและเข้มข้นมากกว่าเขาหลายร้อยปี

แน่นอนว่าระหว่างหมอกับนักพรตย่อมมีการฝึกฝนอันแตกต่าง แต่ถึงอย่างไรลำพังเพียงแต่ความเพียรพยายามก็เป็นหนึ่งเหตุผลที่สมควรได้รับการยกย่อง

ศิษย์จากสำนักหัตถ์สวรรค์คิดพลางเหม่อมองเจ้าสำนักเมฆาเรื่องที่ผิวปากเรียกกระบี่สีทองอร่ามที่พุ่งแหวกผ่านอากาศมาหารวกับมีชีวิต ร่างในชุดนักพรตสีกรมท่าเหาะขึ้นไปยืนบนกระบี่อย่างสง่างาม ก่อนจะชี้กระบี่เล่มดังกล่าวหายลับไปอย่างไร้ร่องรอย

แคว้นเจ้าเข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ผลิ ทว่าแคว้นเล่ออย่างเข้าฤดูร้อนแล้ว

สำนักเมฆาเรื่องปกปักแคว้นเล่อมายาวนานกว่าสามร้อยปี ผู้คนทุกชนชั้นนับตั้งแต่บ่าวรับใช้จนกระทั่งโอรสสวรรค์ล้วนให้ความเคารพยำเกรงถึงขั้นที่ว่าหากมีเรื่องการบริหารเมืองที่สำคัญ ยังต้องมีราชโองการเชิญผู้อาวุโสแห่งสำนักพรตแห่งนี้มาร่วมหารือด้วย

ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกที่สำนักพรตอันดับหนึ่งแห่งยุทธภพจะมีอะไรที่มากกว่าการเป็นแค่สำนักพรต ไม่ว่าจะเป็นราชินิกุล ลูกหลานขุนนางชั้นปกครอง ตระกูลพ่อค้าอันแสนมั่งคั่ง สายเลือดจอมยุทธ์และนักรบ หนอน

หนังสือชั้นผู้เยาว์ ก็มีปะปนอยู่ในสำนักแห่งนี้เต็มไปหมด ผู้คนที่ถูกฝากฝังมาร่ำเรียนที่นั่นล้วนมีจุดประสงค์ที่หลากหลาย บ้างก็มุ่งมั่นทางเขียน บ้างก็มาเพื่อหาเครือข่ายที่สามารถใช้การได้ในอนาคต

กลุ่มศิษย์ชั้นผู้น้อยอายุสิบขวบกำลังจับกลุ่มคุยกันอยู่ตรงลานกว้าง อากาศบนยอดเขาเทียมสวรรค์ยามนี้¹⁰ ค่อนข้างร้อนจัด ในมือของพวกเขาถือไม้กวาด การต้องมาทรมานกวาดลานเอาเวลานี้ย่อมหนีไม่พ้นการถูกลงโทษ

“อู๋เหมยถึงถือว่าตนเองเป็นหนึ่งในศิษย์เอกจึงถืออำนาจบาตรใหญ่รังแกผู้อื่น” เด็กชายร่างผอมผู้หนึ่งเอ่ยพลางยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อที่พากันหลั่งไหลออกมาจากหน้าผากราวกับม่านน้ำตก ดวงตาของเขาแสยไปหมดจนหรีดเล็กลงเหลือให้เห็นเพียงขีดเล็กๆ บนใบหน้า

“นี่! เจ้าอย่าได้พูดเสียงดังไป” สหายอีกคนหนึ่งเอ่ยเตือนพลางหันซ้ายหันขวาอย่างหวาดระแวง “ศิษย์เอกทั้งสามของท่านเจ้าสำนักธรรมดาเสียที่ไหนขึ้นเจ้าพูดจาไม่ระวังมีหวังได้ถูกไล่ลงจากเขาไปพอดี”

เด็กหนุ่มพูดยังไม่ทันขาดคำก็ปลันสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นแสงสีทองวาดผ่านท้องฟ้า นั่นย่อมต้องเป็นกระบี่ของผู้มีอำนาจสูงสุดในที่นี้โดยไม่ต้องสงสัย

คนเห็นพากันทั้งไม้กวาดในมือก่อนจะค้อมกายลงต่ำจนหน้าผากแทบชนกับพื้น “คารวะท่านเจ้าสำนัก”

สีนเสียงของพวกเขา แสงสีทองเรืองรองก็หายลับไปจากม่านฟ้า ตำแหน่งที่มุ่งไปคือตำหนักที่อยู่บนยอดเขาสูงสุด ตำหนักตัดอวลัยตั้งอยู่ใจกลางสระเหลียนฮวา¹¹ ซึ่งมีรัศมีกว่าสามลี้ ยามฤดูร้อนนบุปผางามเบ่งบานมีผึ้งแมลงมาดมดอม หนทางเข้าออกตำหนักของท่านเจ้าสำนักมีสองทางคือใช้วิชาตัวเบาหรือใช้กระบี่เข้ามา

ผู้อาวุโสในร่างของชายหนุ่มก้าวลงจากกระบี่ อวรุทประจํากายเปล่ง

¹⁰ ยามนี้ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. - 12.59 น.

¹¹ เหลียนฮวา (蓮花) หมายถึง ดอกบัว

ประกายคล้ายกำลังพุดคุยกับเขา ตงฟางฉุนหยาพยับหน้าเล็กน้อย เพียงเท่านั้น กระบี่สีทองก็ลอยไปแขวนอยู่บนผนังอย่างสงบเสียง

การเดินทางอันยาวนานติดต่อกันส่งผลให้เขาเห็นดเห็น้อยไม่น้อย ทว่า เจ้าตัวก็ยังคงมีสีหน้าไร้อารมณ์ขณะที่ครุ่นคิดบางสิ่งในใจอย่างมีอาจสัด ออกจากห้วงคิดไปได้

ปล่อยให้ปีศาจดูแล... ไม่ว่าอย่างไรก็มีอาจเบาใจ

ต่อให้ท่านจึงวันจะรับประกันเรื่องความปลอดภัย และพลังของนาง ยังไม่เปิดเผยออกมาเต็มที่ แต่เขาก็ไม่อยากจะเสี่ยงให้ปีศาจมาคอยตามตอแย ไกลห่างอยู่ดี

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเผยแววครุ่นคิดออกมาครู่หนึ่งก่อนจะกลับมาราบเรียบดังเดิม เพียงไม่นานเสียงเคาะประตูหน้าเรือนของเขาก็ดังขึ้น

“ท่านอาจารย์เรียกศิษย์หรือขอรับ”

ตงฟางฉุนหยาเบนสายตาไปยังผู้มาใหม่ บรูษะเบื้องหน้าเขาเป็นชายหนุ่ม อายุยี่สิบปี รูปร่างทรงวงรีเข้ากับคิ้วโก่งราวกับก้านหลิว ผิวสีขาวเหลือง นวลเนียนราวกับอัสตรีตัดกับชุดนักพรตสีกรมท่า เรือนผมสีรัตติกาลเกล้าขึ้นเป็นมวยเสียบด้วยปิ่นไม้หอมสีดำสนิท ที่โดดเด่นที่สุดคือนัยน์ตาสีเทาหม่น สองข้างที่มีตบอดแต่ยังคงความอ่อนโยนบนสีหน้าไว้ได้อย่างไร้ที่ติ

“เหวยเซียว” ผู้เป็นอาจารย์เรียกชื่อศิษย์เอกอันดับหนึ่งของตน “ในระหว่างที่ข้าไม่อยู่ ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือไม่”

เหวยเซียวประสานมืออ้อมคิระชะพร้อมกับทูลบตาลง “เรียนท่านอาจารย์ ทุกอย่างเรียบร้อยดีขอรับ”

เขารู้ดีว่าการที่เหวยเซียวพิการตามอดนั้นมิได้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตประจำวันแต่อย่างใด

“ดีแล้ว” ตงฟางฉุนหยาเบนสายตาไปยังเหลียนฮวาในสระที่เบ่งบานอยู่ ด้านนอก “เหวยเซียว มีเรื่องบางอย่างที่ข้าอยากให้คุณทำ”

เหวยเซียวผู้นี้แตกต่างจากผู้อื่น... เขาสามารถจับรูปร่างของทุกสิ่ง

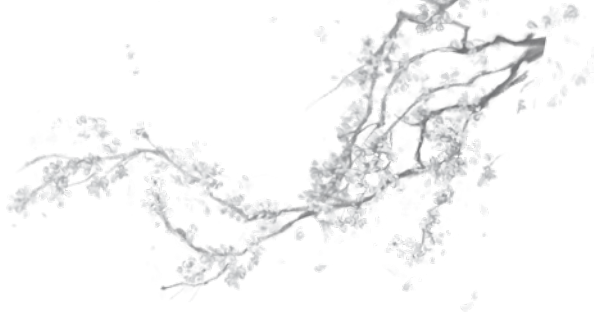
รอบตัวได้ด้วยเสียง แม้มืออาจเห็นภาพทุกอย่างชัดเจน แต่ก็สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนปกติ จนผู้อื่นรอบตัวแทบลืมไปแล้วว่าอีกฝ่ายนั้นตาบอด

เขารับเด็กคนนี้เป็นศิษย์เอกคนแรกตั้งแต่อีกฝ่ายอายุสี่ขวบ ตลอดเวลาสิบสองปีที่ผ่านมาอีกฝ่ายตั้งใจร่ำเรียน ขยันและอดทน แม้จะอ่านหนังสือและเขียนอักษรไม่ได้ แต่ก็ได้รับพรสวรรค์ทางด้านอื่น เหยยเซียวกือนักพรตผู้มีวรุทธิ์และกำลังภายในที่ล้ำเลิศหาจับตัวได้ยากคนหนึ่ง

“เชิญท่านอาจารย์สั่งการ” เหยยเซียวกกล่าวอย่างนอบน้อม

“ข้าอยากให้ผู้เจ้าเดินทางไปยังแคว้นเฉา คอยติดตามอารักขาเด็กคนหนึ่ง...”

แสงตะวันสาดส่องสะท้อนลงบนผืนน้ำเกิดประกายแวววาว หยดน้ำบนใบบัวเกลือกกลิ้งไปมาคล้ายเต็นรำ โชคชะตาเกี่ยวรัดผู้คนตั้งเงื่อนตายไม่ว่าอย่างไรก็มีอาจฝ่าฝืน

สี่ ญาติ

“อีเออร์ ชุดของเจ้าคับอีกแล้วไซหรือไม?”

เด็กน้อยซึ่งกำลังนั่งเหยียดขาอย่างเกียจคร้านก็มองกางเกงสีเทาชุดใหม่ที่ต่อเลยข้อเท้าขึ้นมาเล็กน้อยก่อนจะหันไปยิ้มแหยๆ ให้บิดา “ท่านพ่อ ดูเหมือนข้าจะสูงขึ้นอีกแล้ว”

สำหรับเด็กหญิงวัยห้าขวบในยุคนี้ การสูงประมาณสี่นิ้ว¹² นั้นถือว่ามากกว่ามาตรฐานอยู่พอสมควร แต่สำหรับนางซึ่งสูงประมาณหนึ่งร้อยสอง เซนติเมตรโดยประมาณ นำเด็กคนอื่นๆ ในวัยไล่เลี่ยกันชนิดที่เรียกได้ว่าทิ้งห่างเลยทีเดียว

หากเป็นโลกปัจจุบัน นางคงมีความสุขที่ตนเองคงจะเติบโตกลายเป็นนางแบบสาวที่ใครๆ ต่างก็ต้องอิจฉา ทว่าสำหรับยุคนั้นมันไม่เหมือนกัน... ผู้คนนิยมชมชอบสตรีที่ตัวเล็กบอบบาง น่าทะนุถนอมมากกว่าสตรีตัวสูง

แต่ก็เอาเถิด... ไม่ว่านางจะเติบโตไปเป็นเช่นไร นางก็จะรักตนเองในสิ่งที่ตนเองเป็น

---

¹² 1 นิ้ว มีค่าประมาณ 2.54 เซนติเมตร

“อยากได้กางเกงตัวใหม่หรือไม่” ผู้เป็นบิดายังคงถือหนังสือตำราเก่า ซึ่งกระดาษกลายเป็นสีน้ำตาลเข้มไว้ในมือ

สำหรับหมู่บ้านที่ห่างไกลเช่นนี้ การหาซื้อตำราซึ่งทำจากกระดาษเป็นเรื่องที่ยากยิ่งนัก นานๆ จะมีคนผ่านทางหอบหิ้วหนังสือตำราจากเมืองหลวง มาขายต่อในราคาแพง และก็มีแต่บิดาของนางเท่านั้นที่ยอมจ่ายเงินซื้อตำรา บางเล่มกลับบ้านมาอ่าน แลกกับการกินข้าวต้มเปล่าๆ ไปหลายมื้อ นางจึงพลอยได้รับโอกาสในการร่ำเรียนไปด้วย

“ท่านพ่อ ไว้รอหากางเกงเดี๋ยวนี้ค่อยเปลี่ยนใหม่ก็ได้” หยวนจื่ออี้กล่าวเสียงเรียบเรื่อยเพราะไม่อยากให้บิดาควักเงินจ่ายซื้อใหม่ เสื้อผ้าของเด็กมักจะสิ้นเปลืองอยู่เสมอ เผลอไปครู่เดียวประเดี๋ยวก็โตจนสวมไม่ได้

“เห็นซูหยินก๊วยบ่นว่าชุดของบุตรชายเล็กเกินไปจำต้องเปลี่ยนใหม่เช่นกัน” ชายหนุ่มลู่คางที่เริ่มมีเคราขึ้นเบาบางของตนเอง “แต่ข้าก็ไม่อยากให้เจ้าสวมชุดเด็กผู้ชาย”

นางส่ายหน้า “ข้าไม่ถือเจ้าคะ หากซูหยินก๊วยยอมยกให้ ข้าก็ยินดีรับไว้”

ชุดของสตรีโบราณค่อนข้างกรุยกรายทั้งยังมีหลายชั้น โดยเฉพาะของบรรดาคุณหนูผู้สูงศักดิ์ยิ่งมีลวดลายปักและผ้าหลากสีราคาแพง ทว่าสำหรับเด็กชาวบ้านเยี่ยงนาง ขอเพียงแค่นำชุดเก่าๆ จากคนข้างบ้านมาปะชุนใหม่ก็สวมได้แล้ว

“อีเออร์ของข้ากลายเป็นคนซีเหินยวเสียแล้ว” หยวนเสียนพิมพ์่า “ข้าไม่เคยสอนให้เจ้าเป็นคนซีเหินยว”

แก้มของร่างเล็กพองโตขึ้น “ท่านพ่อ ข้ามิได้ซีเหินยวเสียหน่อย!”

ผู้เป็นบิดาหัวเราะอย่างขบขัน มือที่เว้นว่างจากตำราลูบตักของตนเองเบาๆ “ซีเหินยวถือเป็นเรื่องดี”

หยวนจื่ออี้มองค้อนอีกฝ่ายพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ “ท่านพ่อ แก่ลงข้า” ในเมื่อมีน้อยก็ควรจะประหยัด เรื่องนี้ถูกต้องที่สุดแล้วมิใช่หรือ

“เอาเถิดๆ” อีกฝ่ายยังคงเหลือเสียงหัวเราะแผ่วเบาในลำคอ ก่อนที่จะ

หันไปให้ความสนใจตำราในมือต่อ

“ท่านพ่อ” เด็กน้อยตั้งข้อสงสัย “ท่านจะรู้ได้อย่างไรแล้วว่าสิ่งที่เขาเขียนไว้ในตำราเป็นความจริง”

หยวนเสียนเบือนใบหน้ากลับมายังบุตรสาว “อีเออร์” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนยิ่งนัก “ตัวอักษรทุกตัว คำทุกคำมีความหมาย พวกมันไม่เคยโกหกหรือทรยศตัวตนของตนเอง ผู้ที่เรียงร้อยมันต่างหากที่บิดเบือนมันด้วยทัศนคติ ความเชื่อ อคติ และความชอบของตนเอง”

หยวนจื่ออีพักหน้าน้อยๆ สิ่งที่บิดากล่าวมานั้นมีเหตุผล สมแล้วที่เป็นอาจารย์ “แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรเจ้าคะ”

“วิจารณ์ญาณ” เขาเว้นจังหวะ “ที่ข้าอ่านตำราต่างๆ ไม่ใช่เพราะว่าข้าเชื่อในทุกสิ่งที่เขาเขียน แต่เป็นเพราะข้าต้องการซึมซับคำทุกคำในตำราเหล่านั้นเพื่อถ่วงถ่วงผ่านวิจารณ์ญาณของตนเอง”

ร่างเล็กได้ฟังคำอธิบายของบิดาแล้วรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายมีความรู้และความคิดที่ลึกซึ้งมากกว่าผู้อื่น ย่อมหมายความว่าท่านพ่อคงจะมาจากครอบครัวที่มีการศึกษาดีพอสมควร การที่ต้องมาอยู่ในถิ่นกันดารห่างไกลความเจริญเยี่ยงนี้... กลับเป็นนางเสียนอีกที่รู้สึกผิด หลงคิดไปว่าตนเองอาจกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้บิดาต้องย้ายถิ่นฐานมาที่นี่

เด็กน้อยคิดพลางเท้าแขนลงบนโต๊ะและขยับนิ้ววนเล่น ทว่าความเจ็บปวดที่เล่นผ่านเข้าสู่ปลายนิ้วก็ทำให้นางเปลอส่งเสียงร้องออกมา

“ไฉ่!”

หยวนเสียนได้ยินเสียงบุตรร้องก็ทิ้งตำราในมืออย่างตกใจ “อีเออร์! เจ้าเป็นอันใดไป”

“ขอภัยด้วยท่านพ่อ” เด็กน้อยกล่าวด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด เป็นเพราะนางเปลอส่งเสียงร้องจึงทำให้บิดาพลอยตกใจไปด้วย “ข้าเพียงแค่ถูกเสียนตำเท่านั้น”

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือเล็กป้อมของ

หยวนจื่ออี่ขึ้นมาสำรวจ พบว่าที่ปลายนิ้วชี้มีเส้นไม้ดำเข้าไปค่อนข้างลึกพอสมควร

“อี่เออร์ เส้นไม้จำเป็นต้องเอาออก มิเช่นนั้นจะยิ่งระบม”

“เอาออกอย่างไรหรือเจ้าคะ” หยวนจื่ออี่นิ้วหน้าเมื่อปลายนิ้วของผู้เป็นบิดาสัมผัสถูกจุดที่นางโดนตำ

“รอช้าประเดี๋ยวหนึ่ง” ร่างสูงโปร่งปล่อยมือก่อนจะหายลับเข้าไปในห้องนอน เมื่อกลับมาอีกครั้งก็ถือเข็มเย็บผ้าอยู่ในมือ “จำต้องใช้หัวเข็มสะกิดออกมา”

เด็กน้อยนิ้วหน้า “จะเจ็บมากหรือไม่”

“ไม่เป็นไรอี่เออร์ ไม่เป็นไร” ผู้เป็นบิดาเอ่ยปลอบเสียงอ่อนโยน เมื่อนำเข็มไปลงไฟแล้วก็ดึงนิ้วเล็กไปสะกิดเอาเส้นที่ดำลึกอยู่ออกอย่างเบา มีเส้นไม้ที่ดำหลุดออกไปแล้วพร้อมกับเลือดหยดหนึ่ง

หยวนจื่ออี่หลงลืมความเจ็บไปชั่วครู่ ขณะที่ใบหน้ากลมซีดเผือดลงเรื่อยๆ

ผู้อาวุโสจึงอวั้นเตือนมิให้นางหลังเลือดจนกว่าจะมีระดู แต่อีกฝ่ายคงลืมเลือนไปเสียสนิทใจว่า... เพียงแค่ดึงเส้นที่ดำนั้นออกก็สามารถทำให้หลังโลहितได้แล้ว

หากนางหลังเลือดแล้วจะเป็นเช่นไรต่อ...

ร่างเล็กขลุ่ยโดยไม่ทราบสาเหตุ นางแม่ริมฝีปากแน่นก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อจู่ๆ ภายในห้องก็มีตึกครึ้มประดุจยามราตรี หยวนจื่ออี่เบนสายตาไปมองด้านนอก พบว่าท้องฟ้าที่เคยปลอดโปร่งถูกเมฆาก้อนใหญ่บดบังจนมิอาจเห็นแสงอาทิตย์

คำคืบนี้มีพายุพัดผ่านอย่างรุนแรง ต้นไม้ใหญ่หักโค่นล้มทับบ้านของนาง หลังคาที่รั่วเป็นรูใหญ่ทำให้น้ำไหลซึมเข้ามาจนอยู่ไม่ได้ นับว่ายังโชคดีที่บิดาของเสี่ยวจู่ผ่านทางมาจึงชักชวนให้พวกนางมานอนค้างด้วย

ด้วยความที่เสื้อผ้าขาวของทุกอย่างของนางเปียกชุ่มยับเยินไปหมด

สุหทัยนางจึงแบ่งชุดของเสี่ยวจุมมาให้นางสวมเป็นการชั่วคราว

รุ่งเช้าห้องฟ้ายังคงถูกปกคลุมด้วยเมฆหนา ทว่าฝนหยุดโปรยปรายลงมาแล้ว หยวนเสียนตัดสินใจวกกลับไปดูสภาพของบ้านอีกครั้งเพื่อพิจารณาดูการซ่อมแซม ส่วนหยวนจื่ออู่ก็อยู่บ้านเดียวกับเสี่ยวจุมและสุหทัยนาง

“อาอี๋ น้ำชาของเจ้าเย็นชืดหมดแล้ว ไร่เช้าจะขอให้ท่านแม่ต้มน้ำมาใหม่” เด็กชายร่างผอมเอ่ยพลางผุดลุกขึ้นยืนอย่างกระตือรือร้น

หยวนจื่ออู่ส่ายหน้าปฏิเสธ เมื่อคืนนางกระสับกระส่ายนอนไม่ค่อยหลับ ทั้งยังไม่ค่อยกระหายน้ำหรือหิวข้าว “เสี่ยวจุม พวกเราเป็นสหายกัน ทำตัวตามสบายเถิด สุหทัยนางเองก็กำลังยุ่งอยู่กับงานทำความสะอาด”

“ไม่ได้หรอก” เสี่ยวจุมงัดลีลาหน้าซึ้งซัง “ท่านแม่บอกว่า หากมีแขกมาเยี่ยมเยียนก็ต้องดูแลเอาใจใส่ให้ดีที่สุด”

เด็กหญิงมองหน้าสหายแล้วกลั้นน้ำ อัดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไปลูบไล้ศีรษะเสี่ยวจุมราวกับผู้ใหญ่กำลังเอ็นดูเด็กคนหนึ่ง “เป็นเด็กดีจังเลยนะ” นางกล่าวด้วยรอยยิ้มบางเบาที่มุมปาก “เจ้าบั้นหน้าเยี่ยงนี้ยิ่งทำให้ข้าไม่หิวน้ำเข้าไปใหญ่”

ใบหน้าของเด็กชายแห้งเหี่ยวลงในเวลาต่อมา “อาอี๋ เจ้าจะไม่ไปเมืองหลวงกับพวกเราจริงๆ หรือ”

เป็นอีกครั้งที่หยวนจื่ออู่พยักหน้าโดยปราศจากความลังเล

“ข้า...กับคนอื่นๆ คงคิดถึงเจ้า” เสี่ยวจุมสีหน้าเศร้าสร้อยอย่างเห็นได้ชัด “ข้าไม่อยากให้พวกเราแยกจากกันเลย”

“วันนั้นมันยังมาไม่ถึงเสียหน่อย” ร่างเล็กเอ่ยพลอบก่อนจะฉีกยิ้มหวังเปลี่ยนบรรยากาศ “ไหนๆ วันนี้เราก็ออกไปเล่นข้างนอกกันไม่ได้ เช่นนั้นเราก็นั่งกินอะไรสนุกๆ ทำ...” หยวนจื่ออู่ก็กล่าวยังมีทันจบประโยคก็มีเสียงของสุหทัยนางดังแทรกขึ้นมากลางคัน

“อา...ไม่ทราบว่าคุณชายทั้งสอง...”

“ที่นี่มีคนแซ่หยวนอยู่หรือไม่”

“ชะ... เชิญทางนี้”

หยวนจื่ออ้วนตัวเกร็งสะดุ้งยืนขึ้นมา ยามนี้ท่านพ่อก็ไม่อยู่ที่นี้ เพียงแค่เสียงทุ้มราบเรียบไร้อารมณ์จากด้านนอกก็ทำให้นางรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว จิตใจไม่สงบเอาเสียเลย

นางไม่อยากพบหน้าผู้ที่ถามถึงคนแซ่หยวน ทว่าอีกใจหนึ่งก็สงสัยใคร่รู้ แอบคาดเดาไปเองว่าอาจจะเป็นญาติมิตรของท่านพ่อจากเมืองหลวงมาตามหา

ในขณะที่เด็กหญิงกำลังตัดสินใจอยู่นั่นเอง เสียงฝีเท้าจากด้านหลังก็ดังเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งบานประตูเปิดออก เผยให้เห็นร่างของชายหนุ่มสองคนหน้าตาคล้ายคลึงกันแต่งกายหรูหราโอ้อ่า ทั้งสองคนรวบรวมเกล้าเป็นมวยสูง ขณะที่ข้างกายห้อยหยกทรงกลมแกะสลักอักษรหยวนเอาไว้อย่างเด่นชัด

หยวนจื่ออ้วนลอบกลืนน้ำลาย กายแข็งทื่อเมื่อนัยน์ตาสีชาสบเข้ากับดวงตาสีดำสนิทของผู้ที่มาเยือนพร้อมกับสูฮินฟาง

หยวนถั่งกับหยวนซุ่มองไปที่เลี้ยวจุก่อนจะเบนสายตามายังนางในเวลาต่อมา “เป็นบุตรชาย?”

สูฮินฟางที่เดินตามหลังมาอ้าปากเตรียมจะแก้ให้ว่านางเป็นสตรี ทว่าเด็กหญิงรีบขมวดคิ้วพลางทำตาส่อแกล้งเพื่อส่งสัญญาณให้ผู้สูงวัยกว่าได้รู้ เป็นเพราะหน้าตาของนางมิได้หวานมาก แถมยังตัวสูงกว่าเด็กวัยเดียวกัน ดังนั้นจึงทำเนยนเป็นเด็กผู้ชายได้อยู่

ทั้งสองคนนี้ไม่น่าไว้ใจ... ดังนั้นให้พวกเขาเข้าใจไปว่านางเป็นผู้ชายน่าจะดีกว่า

ครั้นสูฮินวัยสาวเห็นสีหน้าของเด็กน้อยก็รู้สึกไม่สู้ดีนัก ด้วยเหตุนี้จึงเลือกที่จะไม่ตอบแต่กำมือเรียกบุตรชาย ครั้นกระซิบกระซาบกันเสร็จเรียบร้อยแล้วเลี้ยวจุกี่วิ่งออกจากบ้านไปอย่างรีบร้อน คาดว่าน่าจะไปตามท่านพ่อของนางกลับมา

แล้วในระหว่างที่รอ... นางควรจะทำเช่นไรดีเล่า
หยวนจื่ออ้อมมองชายหนุ่มทั้งสองอย่างประหม่น ทันใดนั้นหยวนชู่ก็ทำลาย
ความเงียบอันแสนสิ้นขึ้นมา “เจ้าชื่ออะไร”

เด็กหญิงเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย “ท่านพอสอนว่าข้าไม่ควรเสวนากับ
คนแปลกหน้า”

“หึๆ” หยวนถั่งหัวเราะในลำคอพลางเอาศอกกระทุ้งลูกพี่ลูกน้อง
ข้างกายเป็นเชิงว่าเขาจัดการเอง “เด็กน้อย ข้ามีนามว่าหยวนถั่ง ส่วนนี่คือหยวนชู่
ในเมื่อรู้ชื่อเขาก็มิใช่คนแปลกหน้า หรือพ่อเจ้ามิได้สั่งสอนว่าให้มารยาทต่อ
ผู้ที่อาวุโสกว่า”

ร่างเล็กสีหน้าบึ้งตึง รู้สึกไม่ชอบหน้าหยวนถั่งขึ้นมาตึงตัง “หยวนจื่ออ้อ”
“จื่ออ้อ...” หยวนชู่พึมพำ “ใช้ชื่อที่แปลว่าพิเศษ อี้ที่แปลว่าความสุข
หรือไม่”

หยวนจื่ออ้อพยักหน้าน้อยๆ ยอมรับว่าทั้งสองดูเป็นคนมีการศึกษา
แถมยังแซ่เดียวกับนาง ย่อมมีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นญาติของท่านพ่อจาก
เมืองหลวง

ว่าแต่พวกเขามาที่นี่เพื่ออะไรกันแน่นะ...

“ท่านอาหกสมกับที่เป็นท่านอาหก เป็นชื่อที่ไพเราะมาก” หยวนชู่ก็ยิ้ม
อย่างเป็นมิตร ก่อนจะเบนสายตาไปยังหยวนถั่งอย่างขอความคิดเห็น

“ข้าคิดว่าชื่อมันดูนุ่มนวลเหมือนกับสตรีเสียมากกว่า”

หยวนจื่ออ้อมิได้นำพาต่อคำที่ดูเหมือนจะตั้งใจสบประมาทตั้งที่เด็กผู้ชาย
ควรจะเป็น นางเพียงแค่อับจ้องพวกเขานิ่งๆ เมื่อแน่ใจว่าคงไม่ใช่คนป่าเถื่อน
ชอบใช้กำลังหรือพูดจาไม่รู้เรื่อง ก็เบนสายตากลับไปยังฮูหยินฟางอีกครั้ง

“ฮูหยินฟาง คงต้องรบกวนแล้ว”

“ไม่เป็นไรๆ ในเมื่อเป็นแขกของอีเออร์¹³ ก็เชิญตามสบายเถิด”

ผู้เป็นเจ้าบ้านกล่าวจบก็ขอตัวออกไปรอที่ห้องอื่น ปล่อยให้หยวนจื่ออ้อ
เผชิญหน้ากับผู้ที่ยืนยันชื่อว่าเป็น ‘ญาติ’ ร่วมสายเลือดตามลำพัง

พวกเขาต่างเรียกบิดาของนางว่า ‘ท่านอาทก’ หมายความว่าพวกเขาเป็น
รุ่นเดียวกับนาง

หยวนจื่ออัครุ่นคิดในใจขณะที่ตีสีหน้าเรียบเฉยยามเมื่อเผชิญหน้ากับ
สายตาที่จับจ้องมาราวกับกำลังประเมินราคาสินค้าชิ้นหนึ่ง

เด็กน้อยแม้จะมีความทรงจำจากชาติเดิมอยู่บ้าง ทว่าตั้งแต่เกิดมานาง
ก็มีเคยพานพบญาติที่ไหนนอกเสียจากบิดาบังเกิดเกล้า ด้วยเหตุนี้จึงอดรู้สึก
เกร็งและประหม่าไม่ได้

“ลักษณะดี...” หยวนซูหันไปกระซิบกระซาบชายหนุ่มข้างกาย ซึ่งมัน
ก็ดังพอที่เด็กน้อยจะได้ยิน “เสียดายที่หน้าผากกว้างไปหน่อย”

หยวนจื่ออัครีบยกมือขึ้นมาตั้งไรมดมลงปิดหน้าผากอย่างร้อนตัว ครั้น
ผู้ใหญ่ทั้งสองเห็นอาการดังกล่าวก็ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ผิดกับเด็กน้อย
ที่ใบหน้าอง้ง

“เชิญท่านทั้งสองนั่งลงก่อน” นางกล่าวเสียงเรียบขณะที่กระเียบตัว
เปิดทางให้พวกเขา

“ขอบใจ” หยวนถึงเอ่ยพลางกวาดสายตามองดูรอบๆ บ้านสกุลฟาง
ค่อนข้างคับแคบและเก่า ในขณะที่พวกเขากำลังสำรวจ เด็กหญิงเองก็กำลัง
พิเคราะห์พวกเขาอยู่เช่นกัน แม้สีหน้าของชายหนุ่มทั้งสองจะราบเรียบไม่แสดง
อารมณ์ดังผู้ที่ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี แต่การก้าวเดินซึ่งดูเหมือนจะเขย่ง
ปลายเท้าขึ้นมาเรื่อยๆ ก็บ่งบอกได้ว่าพวกเขาจริงจังว่าสถานที่แห่งนี้สักปรก
มากเพียงใด

ญาติของนางคงเป็นนุรุษเท่านั้นมเหยียบซีไปไม่ฝอกระมัง...

“ระวังจะปวดข้อเท้าเอานะ”

13 คำว่า เออร์ (UL) ที่เติมอยู่ด้านหลังชื่อเป็นวิธีการเรียกที่สนิทสนม มักจะใช้กับเด็กหรือ
ลูกหลานที่เอ็นดู ส่วนใหญ่มักจะใช้กับเด็กผู้หญิง แต่ก็มีหลายครอบครัวที่ใช้เรียกบุตรชาย
ในวัยเด็ก

หยวนจื่ออี้กล่าวขึ้นมาลอยๆ แต่ก็ได้ผลเมื่อหยวนฉางและหยวนชู่ต่างพากันวางเท้าลงบนพื้นอย่างเต็มเท้า บุรุษทั้งสองหันมามองหน้ากันโดยมิได้นัดหมาย ไม่น่าเชื่อว่าการกระทำเพียงเล็กน้อยจะถูกเด็กน้อยคนหนึ่งสังเกตเห็นต่อไปภายภาคหน้า...เด็กคนนี้อาจจะมีประโยชน์กับสกุลหยวน

“หยวนจื่ออี้...” หยวนฉางยังมิทันได้เอ่ยปากบอกสิ่งที่ต้องการกับคนอายุน้อยกว่า บานประตูก็ถูกกระชากออกอย่างแรงพร้อมกับร่างอันคุ่นเคยซึ่งเปียกปอนไปครึ่งตัว ครั้นเด็กน้อยมองเลยออกไปจึงพบว่าด้านนอกนั้นฝนตกฝนตกติดต่อกันสองวันเยี่ยงนี้...หรือว่าจะย่างเข้าฤดูฤดูหมี¹⁴ เสียแล้ว

“ท่านพ่อ” เด็กน้อยเผยสีหน้าโล่งใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเห็นบิดา

“อี้เอ๋อร์” น้ำเสียงของหยวนเสียนยังคงอ่อนโยนเหมือนเคย ทว่าสีหน้าและแววตากลับเย็นชากว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด “ไปรอข้างนอก”

หยวนจื่ออี้มิเคยถูกหยวนเสียนกล่าวกับตนเช่นนั้นมาก่อน ความรู้สึกจุกแน่นในอกส่งผลให้ร่างเล็กนั่งลงไปชั่วคราว ก่อนที่ภาพบางอย่างที่เจือจางจะผุดขึ้นมาในหัวจิต

“ไปให้พินนะยัยตัวประหลาด!”

“เธอบอกว่าเธอมองเห็นพวกสัตว์ประหลาดอย่างนั้นหรือ?”

“ออกไป! ออกไปจากโรงเรียนนี้ซะ!”

“อี้เอ๋อร์” ครั้นอาจารย์หนุ่มเห็นบุตรสาวหนึ่งไปก็เพิ่งรู้ตัว ด้วยเหตุนี้จึงคลี่ยิ้มแผ่วเบาที่มุมปากอย่างต้องการปลอบประโลม “ไม่ต้องเป็นห่วงข้าหรอกนะ”

หยวนจื่ออี้ได้ฟังเช่นนั้นก็สลัดภาพความทรงจำในอดีตชาติทิ้งไป นางผินยิ้มแม้ใบหน้าจะยังซีดเซียว หวังให้ผู้เป็นพ่อสบายใจขึ้น “เช่นนั้นอี้เอ๋อร์จะไปรอดด้านนอก”

---

¹⁴ ฤดูหมี คือหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีนโบราณ หมายถึง ช่วงที่ฝนตกช่วยให้ธัญญาหารเติบโตก่อนที่จะเข้าสู่ฤดูร้อน

ปัง!

เสียงบานประตูที่เปิดลงส่งผลให้ร่างเล็กรู้สึกถึงความซาที่ลามจากปลายเท้ามาสู่ช่องอก เลี้ยวจู่เองก็ยืนรออยู่ด้านนอก นับว่าโชคดีเหลือเกินที่บ้านหลังนี้มีกันสาดค่อนข้างใหญ่ ทั้งนางกับสหายจึงไม่เปียกฝน

หลังจากนั้นไม่นานประตูก็เปิดออกมาอีกครั้ง หยวนจื่ออี่หันขวับไปมองด้วยความคาดหวัง ก่อนที่มันจะถูกทำลายลงเมื่อพบว่าผู้ที่ออกมาหาใช้บิดาของตนไม่ แต่เป็นสูหยินฟางต่างหาก

สูหยินวัยสาวเห็นว่าบรรยากาศภายในบ้านค่อนข้างเคร่งเครียดจึงหวังจะออกมาสูดอากาศสดชื่นด้านนอก ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเด็กหญิงซึ่งมีสีหน้าคล้ายจะร้องไห้ก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจเข้าไปใหญ่

“อี่เออร์” นางวางมือลงบนไหล่คนตัวเล็ก “ไม่เป็นไรใช่ไหม?”

หยวนจื่ออี่ส่ายหน้าหน่อยๆ ก่อนจะพ่อนลมหายใจออกมา

การที่ญาติมาเยี่ยมเยียนกันไม่น่าจะถือเป็นเรื่องใหญ่... แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดนางจึงมีอาการสงบใจลงได้เลย

เด็กหญิงครุ่นคิดอยู่ในใจ จนกระทั่งได้ยินเสียงทุ้มดังลอดผ่านประตูออกมาโดยมิได้ตั้งใจ

“ท่านอาหก พวกเราได้ข่าวมาว่าสตรีผู้นั้น เอ่อ...สูหยินของท่านจากโลกนี้ไปแล้ว”

“แต่ท่านมีบุตรชายร่วมกันกับนาง ไม่แน่ว่าถ้าท่านอาหกพาเขากลับไปด้วย ท่านปู่อาจจะยอมรับท่านกลับเข้าตระกูลอีกครั้ง”

“คิดดูสิ ทั้งท่านและจื่ออี่จะมีชีวิตที่สุขสบายเพียงไร”

ในระหว่างที่เสียงของหยวนถึงกับหยวนชูตึงสลับกันไปมาคล้ายกับกำลังเกลี้ยกล่อมและหวานล่อม หยวนจื่ออี่กลับไม่ได้ยินเสียงของบิดาตอบได้พวกเขาเลยแม้แต่น้อย เป็นนางเสียวอีกที่กลืนก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ ที่แท้ท่านแม่ผู้ให้กำเนิดนางก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านพ่อถูกไล่ออกจากตระกูล ต้องระหกระเหินออกมาอยู่ในที่กันดารเช่นนี้

และที่สำคัญ...นางมิใช่บุตรชาย แต่เป็นบุตรสาว

“ท่านอาท ท่านอย่าลืมนึกว่าท่านเองก็มีโรคประจำตัว ที่นี้การแพทย์มิได้
เทียบพร้อมเหมือนกับเมืองหลวง หากท่านต้องตั้งอยู่เช่นนี้แล้วสุขภาพของท่าน
เล่า”

หยวนจื่ออี่ชะงักเป็นครั้งที่สอง

‘ท่านพ่อมีโรคประจำตัว?’

ผู้คิดหนึ่งนัประหนึ่งถูกสายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะ สายตาอันว่างเปล่า
มองตามแผ่นหลังของซูหยินวัยสาวและเสี่ยวจู่ ในหัวพลันชาวโพลนไปหมด

นางเป็นเพียงแคเด็กห้าขวบคนหนึ่ง ถ้าท่านพ่อล้มป่วย... นางจะสามารถ
หาเงินทองมารักษาได้อย่างไร

ฮี้! อย่าว่าแต่การรักษาเลย เพียงแค่เขาล้มลงนางก็ไม่มีปัญญาหามหา
ขึ้นเตียงเลยด้วยซ้ำ!

ความเป็นจริงที่กระแทกเข้าไปส่ออย่างจังส่งผลให้ขอบตาของเด็กน้อย
ร้อนผ่าว นางยกมือขึ้นมาลูบใบหน้าขณะที่กะพริบตาถี่แล้วเหม่อมองออกไป
ด้านนอก ละอองฝนเย็นชื้นที่ถูกลมพัดเข้ามาลึ้มผัสผิวหนังนั้นมิอาจ
เทียบได้กับหัวใจที่เย็นเฉียบของตนเอง